

ความงามอันดาษดื่น

The beauty of banality

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาจิตรกรรม

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

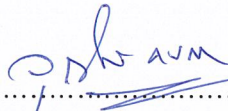
ปีการศึกษา 2557-2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้
ศิลปนิพนธ์ ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิกร กงคา)

ประธานกรรมการ

ม.ล. นุชมาศ นันทวัน
.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มล.นุชมาศ นันทวัน)

กรรมการ

.....
(อาจารย์คมสัน หนูเขียว)

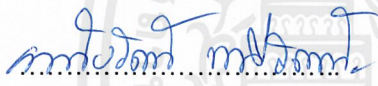
กรรมการ

.....
(อาจารย์อัฐพร นิมมาลัยแก้ว)

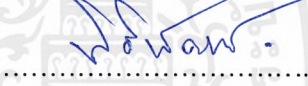
กรรมการ

.....
(อาจารย์อนุพงษ์ จันทร์)

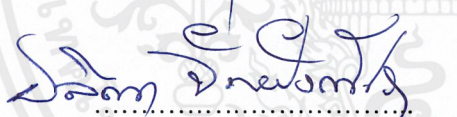
กรรมการ

.....
(อาจารย์หทัยรัตน์ มณีรัตน์)

กรรมการ

.....
(อาจารย์นิธิพัฒน์ หอยสังข์ทอง)

กรรมการ

.....
(รองศาสตราจารย์อติดา จันทังเพ็ชร)

กรรมการและเลขานุการ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิกร กงคา)

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์

หัวข้อศิลปนิพนธ์	ความงามอันดาษดื่น
	The beauty of banality
ชื่อ	นาย บวร ขจรพรรณพงศ์
รหัสนักศึกษา	54020464
สาขาวิชา	จิตรกรรม
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2557 - 2558
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วุฒิกร คงคา

บทคัดย่อ

โลกของศิลปะและการออกแบบนั้นมีการแบ่งชนชั้นวรรณะไม่ต่างไปจากสังคมของมนุษย์เราเลย งานศิลปะและงานออกแบบบางประเภทถูกจัดอยู่ในวรรณะต่ำ เพราะคนบางกลุ่มมองว่ามันช่างเลื่อม เชย ไร้รสนิยม และไม่น่าจัดว่าเป็นงานศิลปะเสียด้วยซ้ำ งานประเภทนี้มีลักษณะเฉพาะตัว มีเสน่ห์ด้วยรูปแบบที่เชื่อบริสุทธิ์ มีความบกพร่อง ผิดพลาด ไม่สมบูรณ์แบบ และให้ความรู้สึกน่าขันแฝงมาด้วย

ด้วยมุมมองนี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดการตั้งคำถามกับสุนทรียภาพในความงาม ที่ถูกแบ่งได้ชัดเจนอย่างเช่น ศิลปะชั้นสูง (High art) และ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art) ในความความงามที่ถูกทำมาในเชิงวัฒนธรรม อุตสาหกรรม หรือเชิงพาณิชย์

ซึ่งมันก็ถูกสร้างขึ้นมาด้วยการออกแบบที่ไม่ได้ถูกคิดรูปแบบหรือคอนเซ็ปอะไรมา และมันก็ยังเป็นที่นิยมในคนชนชั้นล่างจนถึงกลางได้ในบางส่วน แบบนี้งานศิลปะที่ถูกทำกันมาซ้ำๆ เดิมๆ ภาพเขียนที่ทำมาเพื่อขายโดยเฉพาะ มันยังมีคุณค่าเท่ากับงานศิลปะชั้นสูง หรืองานที่มีคอนเซ็ปถูกคิดมาอย่างเป็นระบบหรือไม่ ความแตกต่างระหว่าง ศิลปะชั้นสูง และ ศิลปะชั้นต่ำคืออะไร เราใช้อะไรในการวัดค่าของงานนั้นๆ

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปนิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วุฒิกร คงคา ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำชี้แนะช่วยแก้ปัญหาจนทำให้ความรู้และประสบการณ์ที่ดีแก่ข้าพเจ้า

สำหรับคุณงามความดีอันใดที่เกิดจากศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอมอบให้กับบิดามารดา ซึ่งเป็นที่รักและเคารพยิ่ง ตลอดจนครูอาจารย์ที่เคารพทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ดีให้แก่ข้าพเจ้า

บวร ขจรพรรณพงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	3
1.3 ขอบเขตของโครงการ	3
บทที่ 2 อิทธิพลจากงานศิลปกรรม	4
2.1 อิทธิพลที่ได้รับ	4
2.2 อิทธิพลที่ได้รับจากงานจิตรกรรม	23
2.3 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน	28
2.4 แนวความคิดสร้างสรรค์	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการสร้างสรรค์	32
3.1 ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	32
3.2 กระบวนการสร้างงาน	40
บทที่ 4 วิเคราะห์การสร้างสรรค์	41
4.1 วิเคราะห์ผลงานโดยรวม	41
4.2 วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบภาพ	58
บทที่ 5 บทสรุป	66
บรรณานุกรม	67
ภาพผลงานศิลปะ	68
ประวัติผู้เขียน	72

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1.	ภาพประกอบที่ 1 : ภาพตัวการ์ตูนจากค่าย The Walt Disney	5
2.	ภาพประกอบที่ 2 : ของที่ระลึกการ์ตูนจากค่าย The Walt Disney	6
3.	ภาพประกอบที่ 3 : ผลิตภัณฑ์ครัวเรือนจากการ์ตูนค่าย The Walt Disney	6
4.	ภาพประกอบที่ 4 : ของที่ระลึกจากการ์ตูนค่าย The Walt Disney	7
5.	ภาพประกอบที่ 5 : ผ่ากันเป็นอนลายจากการ์ตูนค่าย The Walt Disney	7
6.	ภาพประกอบที่ 6 : ภาพวาดพระเยซูกับลายกราฟฟิกจากคอมพิวเตอร์	9
7.	ภาพประกอบที่ 7 : ของที่ระลึกเกี่ยวกับศาสนาคริสต์	9
8.	ภาพประกอบที่ 8 : ของที่ระลึกจากหลายประเทศ	10
9.	ภาพประกอบที่ 9 : ภาพเขียนโปสเตอร์ของประเทศอินเดีย	10
10.	ภาพประกอบที่ 10 : โฉฟาเลียนแบบลายหนังสือเสื้อ	11
11.	ภาพประกอบที่ 11 : ที่ปักเข็มหมุดรูป ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์	11
12.	ภาพประกอบที่ 12 : โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง สุริโยทัย (พ.ศ. 2544)	16
13.	โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง บางระจัน (พ.ศ. 2543)	16
14.	ภาพประกอบที่ 14 : ห้องในรูปแบบย้อนยุค (Retro)	17
15.	ภาพประกอบที่ 15 : แฟชั่นการแต่งตัวในรูปแบบย้อนยุค	17
16.	ภาพประกอบที่ 16 : แฟชั่นการแต่งตัวในรูปแบบย้อนยุค	18
17.	ภาพประกอบที่ 17 : โปรแกรมแต่งภาพ เปลี่ยนโทนสีในลักษณะแบบกล้องฟิล์ม	18
18.	ภาพประกอบที่ 18 : Impression, Sunrise. Claude Monet	24
19.	ภาพประกอบที่ 19 : Haystacks at the End of Summer. Claude Monet	24
20.	ภาพประกอบที่ 20 : The mysteries of the horizon. Rene magritte	26
21.	ภาพประกอบที่ 21 : The son of man. Rene magritte	27
22.	ภาพประกอบที่ 22 : The persistence of memory. Salvador Dali	27
23.	ภาพประกอบที่ 23 : One of my favourite images	29
24.	ภาพประกอบที่ 24 : Double O Seth limited edition book for Zine exhibition	29
25.	ภาพประกอบที่ 25 : (A normal day 2010)	30
27.	ภาพประกอบที่ 26 : (Big Mac with an extra arm 2007)	30

บทที่ 1

บทนำ

โลกของศิลปะและการออกแบบนั้นมีการแบ่งชนชั้นวรรณะไม่ต่างไปจากสังคมของมนุษย์เราเลย งานศิลปะและงานออกแบบบางประเภทถูกจัดอยู่ในวรรณะต่ำ เพราะคนบางกลุ่มมองว่ามันช่างเล็ม เซย ไร้รสนิยม และไม่น่าจัดว่าเป็นงานศิลปะเสียด้วยซ้ำ งานประเภทนี้มีลักษณะเฉพาะตัว มีเสน่ห์ด้วยรูปแบบที่ซื้อบริสุทธิ มีความบกพร่อง ผิดพลาด ไม่สมบูรณ์แบบ และให้ความรู้สึกน่าขันแฝงมาด้วย

John Waters ผู้กำกับหนังชื่อดังเคยกล่าวไว้ว่า

"In order to acquire bad taste, one must have very, very good taste."

คนที่รักและเข้าใจใน kitsch อย่างถ่องแท้ นั้นมักมีความเข้าใจในเรื่องรสนิยมเป็นอย่างดี มิฉะนั้นก็ไม่น่าจะชื่นชอบ kitsch ได้แม้แต่น้อย

1.1 ที่มาและความสำคัญของการศึกษา

คำว่า 'รสนิยม' ในทางวิชาการศิลปะหมายถึงการชื่นชอบในความงาม ความสุนทรีย์ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่กำหนดว่ารสนิยมแบบไหนดีหรือแย่นั้น มักจะเป็นคนระดับ Upper Class ในสังคม คำว่ารสนิยม ถูกบัญญัติขึ้นมาชัดเจนในสมัยศตวรรษที่ 17 โดยชนชั้นสูงชาวฝรั่งเศสซึ่งใช้คำนี้กำหนดและจำแนก งานศิลปะ งานออกแบบ วรรณกรรม ว่างานชนิดใดคืองานที่ดี จึงทำให้คำว่ารสนิยมนี้แหละกลายเป็นสิ่งที่ผู้มีการศึกษาและศิลปินส่วนใหญ่ต้องการมีเป็นอย่างยิ่ง

คำว่า Good taste ในสมัยก่อนนั้นดูเหมือนจะสงวนไว้เป็นสมบัติเฉพาะกลุ่มผู้มีการศึกษา ฐานะมั่งคั่ง หรือคนในแวดวงศิลปะ-วรรณกรรมเท่านั้น ซึ่งก็นำมาและแปลกดี เพราะพวกนี้คือคนกลุ่มที่บัญญัติ และให้ความหมายของคำว่า Good taste เอง

เมื่อเทคโนโลยีของโลกก้าวหน้าขึ้น อุตสาหกรรมในแบบ Mass production ทำให้ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ถูกผลิตได้ทีละมากๆ ในราคาที่คนทั่วไปสามารถหามาครอบครองได้ ต่างจากสมัยก่อนที่การจะผลิต ประดิษฐ์ หรือสร้างอะไรแต่ละชิ้นมักจะต้องเป็นงานฝีมือ ทำให้งานศิลปะถูกจำกัดอยู่ในแวดวงของชนชั้นสูงที่มีกำลังทรัพย์พอที่จะหามาครอบครองได้เท่านั้น แต่ความเร่งรีบและความต้องการปริมาณที่มากภายใต้ต้นทุนต่ำ จึงทำให้งาน Mass production ส่วนใหญ่ขาดความสวยงาม สมบูรณ์แบบ และส่งผลให้เกิดการแบ่งระดับทางรสนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ

Kitsch เป็นงานศิลปะและงานออกแบบที่หาซื้อได้ง่าย ราคาถูก และมีคาแรคเตอร์ชัดเจนตรงที่มันถูกตั้งใจทำให้มีความสวยงามแบบฉูดฉาด บริสุทธิ ชื่อ ไร้เดียงสา ตัวอย่างของ Kitsch ใกล้เคียงกับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่แต่ละคนเคยเห็นกันมาบ้างก็ได้แก่พวก พวงกุญแจปูลม ตุ๊กตาหมาฟกหัว สโนว์โดม ฯลฯ หรือของที่ระลึกราคาถูกสำหรับนักท่องเที่ยวหลายชนิด

บางครั้ง kitsch คือการลอกเลียนหรือจำลองงานศิลปะชิ้นดังๆ เช่น โมนา ลิซ่า ของ Da Vinci รูปปั้น เดวิด ของ Michelangelo มาทำเป็น Object อื่น ซึ่งบ่อยครั้งอาจดูน่าขบขันหรือไม่เหมาะสม เช่น ที่ทับกระดาษ เนคไท ที่เขียนหรี่ไม้แขวนเสื้อ ฯลฯ

ความจริงในงาน Kitsch ส่วนใหญ่ถูกออกแบบหรือประดิษฐ์มาด้วยความซื่อ จริงใจ และความตั้งใจของผู้ผลิตซึ่งต้องการให้มันดูสวยงาม ดึงดูดใจ แต่ผู้ที่สร้างงานอาจขาดความรู้และความเข้าใจขั้นพื้นฐานในการออกแบบและศิลปะคนที่ซื้องานKitschส่วนมากก็ซื้อไปเพราะความพึงพอใจความชอบส่วนตัวแลความต้องการของที่มีราคาไม่แพง มากกว่าจะต้องการงานที่เข้าใจยาก ราคาสูง หรือเป็นผลงานของศิลปินชื่อดัง

ชนชั้นล่างมักจะซื้อของ Kitsch เพราะคิดว่านั้นคือการซื้อ 'รสนิยมที่ดี' ดังนั้นงาน Kitsch จึงถูกชนชั้นสูงรังเกียจ ตั้งแง่ และจัดประเภทให้เป็นสิ่งไร้รสนิยม นักวิชาการบางกลุ่มให้คำจำกัดความของ Kitsch ว่ามันคือความเสแสร้งที่ไร้คุณค่าทางศิลปะ เป็นศิลปะชั้นต่ำสำหรับชนชั้นล่าง ทำให้คนส่วนใหญ่ขาดความเข้าใจที่แท้จริงใน Kitsch ซึ่ง Kitsch ไม่ใช่สิ่งเลวร้าย แต่เป็นงานที่ตรงกับรสนิยมของคนบางกลุ่ม โดยมีเสน่ห์ในความฉิมและฉลาดในตัวของมันเอง

ความ Kitsch ไม่ได้ถูกจำกัดว่าจะต้องเป็นงานจิตรกรรมหรืองานออกแบบเท่านั้น บางครั้งภาพถ่าย ภาพยนตร์ หรือ เพลง ก็สามารถจัดเป็น Kitsch ได้เหมือนกัน เพลงป๊อปจำนวนมากที่จัดว่าเป็น Kitsch เพราะมีความฉาบฉวย ราคาต้นทุนในการผลิตถูก ทำขึ้นมาอย่างเร่งรีบ และกลายเป็นความเชยได้อย่างรวดเร็ว คนทำงานศิลปะและนักออกแบบหลายคนหิบบีมส์'ไต้ล้ของ Kitsch มาใช้ได้อย่างสวยงาม ลงตัว โดยปราศจากเสียดสีหรือคำครหาว่าเป็นสิ่งที่ไร้รสนิยมอีกต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

1. เพื่อแสดงถึงความงามของสิ่งของหรือภาพที่มีความคาดไม่ถึง คุ้มค่า แต่ประชาชนส่วนใหญ่ก็บริโภคของพวกนี้เป็นปกติ คุณค่าของมันจะขึ้นมาเทียบเท่ากับความเป็นศิลปะชั้นสูง (High art) สูงได้หรือไม่
2. เพื่อแสดงความงามทางสุนทรียภาพในรูปแบบใหม่ เกี่ยวกับการตั้งคำถามของความเป็นศิลปะชั้นสูง (High) กับ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art)
3. ค้นหาความจริงในแง่มุมอื่น จากประสบการณ์ของผู้ชม เกี่ยวกับมุมมองของ ศิลปะชั้นสูง (High) กับ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art)
4. เพื่อแสดงคุณค่าและความงามที่ตัวข้าพเจ้าคิดและสนใจต่อสิ่งของที่ดูคาดไม่ถึง ไปถึงของพวกนี้ก็ถูกทำมาด้วยความคิด ความประณีต อาจจะมากบ้างน้อยบ้าง แต่มันก็มีคุณค่าอยู่ในตัวของมันเอง และเราก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคนไทยส่วนมากก็บริโภคของพวกนี้ อยู่ไม่น้อย

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1. นำเสนอผลงานเชิงวิพากษ์และการตีความใหม่เชิงวิจารณ์ ในเรื่องของความเป็น ศิลปะชั้นสูง (High art) กับ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art) ซึ่งพื้นที่ใหม่ที่เกิดขึ้นจากการผสมผสานภาพและภาษาจากหลากหลายแหล่งที่มาในผลงาน นำไปสู่การตั้งคำถามกับความมีคุณค่าของงานศิลปะระหว่าง ศิลปะชั้นสูง กับ ศิลปะชั้นต่ำ ว่ามันมีคุณค่าแตกต่างกัน หรือมากกว่าอย่างไร
2. ผลงานใช้เทคนิค collage ในการสร้างต้นแบบ แล้วเพนท์ลงบนเฟรมผ้าใบด้วย สีน้ำมัน (Oil color) และ สีอะครีลิก (Acrylic) ในแนวทาง เหมือนจริง (Realistic)
3. จำนวนผลงานทั้งหมด 4 ชิ้นในภาคเรียนที่ 2

3.1	ขนาด	180 x 120	เซนติเมตร
3.2	ขนาด	180 x 120	เซนติเมตร
3.3	ขนาด	200 x 120	เซนติเมตร
3.4	ขนาด	190 x 150	เซนติเมตร

บทที่ 2

ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าเกิดข้อสงสัยและตั้งคำถามกับความงามหรือสุนทรียภาพในความงามที่ถูกแบ่งได้ชัดเจนอย่างเช่น ศิลปะชั้นสูง (High art) และ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art) ในความงามที่ถูกทำมาในเชิงวัฒนธรรม อุตสาหกรรม หรือเชิงพาณิชย์

ซึ่งมันก็ถูกสร้างขึ้นมาด้วยการออกแบบที่ไม่ได้ถูกคิดรูปแบบหรือคอนเซ็ปอะไรมาและมันก็ยังเป็นที่นิยมในคนชนชั้นล่างจนถึงกลางได้ในบางส่วนแบบนี้งานศิลปะที่ถูกทำกันมาซ้ำๆ เดิมๆ ภาพเขียนที่ทำมาเพื่อขาย โดยเฉพาะ มันยังมีคุณค่าเท่ากับงานศิลปะชั้นสูง หรืองานที่มีคอนเซ็ปถูกคิดมาอย่างเป็นระบบ ความแตกต่างระหว่างศิลปะชั้นสูงและศิลปะชั้นต่ำคืออะไรเราใช้อะไรในการวัดค่าของงานนั้นๆ

สื่อจิตรกรรมที่สร้างขึ้นจึงเกิดมาเพื่อค้นหามุมมองความจริงในแง่อื่น กับประสบการณ์ของผู้ชมงานความเป็นมายาคติของสิ่งของชายคั้น ในมุมมองแต่ละคนอาจออกมาไม่เหมือนกัน ซึ่งนำไปสู่การค้นหาความจริงในมุมมองอื่นของงานศิลปะกับสุนทรียภาพของความชายคั้นว่าคุณค่าของมันเทียบเท่ากับความเป็ศิลปะชั้นสูง

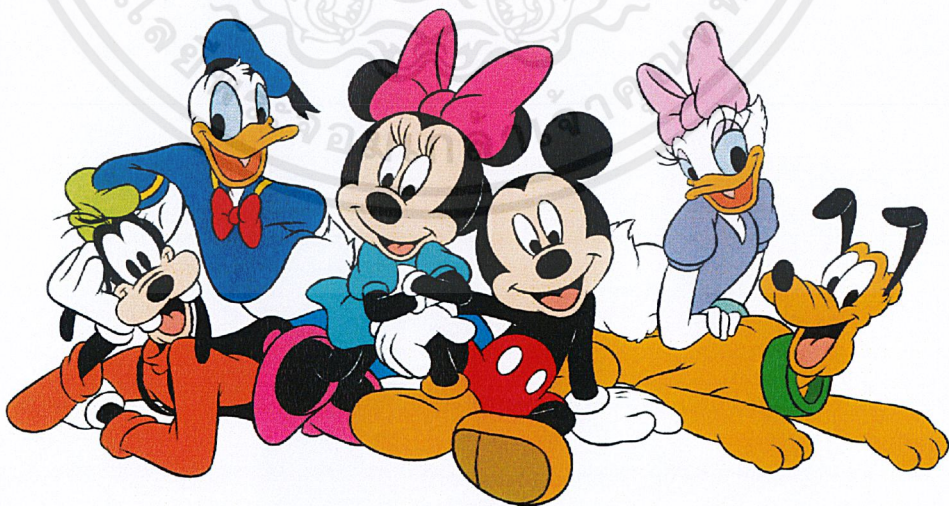
2.1 อิทธิพลที่ได้รับ

ในเยอรมนีช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ได้เกิดคำหรือมโนทัศน์ที่เรียกว่า Kitsch ซึ่งถือกำเนิดขึ้นมาจากตลาดค้างานศิลปะในเมืองมิวนิคช่วงระหว่างปี 1860 – 1870 Kitsch สื่อความหมายถึงงานศิลปะราคาถูกแต่เป็นที่นิยมในตลาด วอลเตอร์ เบนจามิน (Walter Benjamin) มองว่า

“Kitsch ไม่ใช่ศิลปะ แต่เป็นวัตถุสำหรับการใช้สอยที่ไม่ได้สื่อความคิดใดๆ ระหว่างวัตถุกับผู้ใช้อยู่ โดยวัตถุนั้นให้แก่ความพึงพอใจทางอารมณ์เพียงชั่ววูบเท่านั้น โดยปราศจากความพยายามทางด้านความคิดสติปัญญา ระยะทาง และจุดสุดยอด”

จากการให้ความหมายดังกล่าวนี้ Kitsch จึงมีความโน้มเอียงทางความหมายที่สื่อไปถึงสิ่งๆ ที่เรียกว่าเป็น Bad Taste หรือสิ่งที่เลียนแบบต้นฉบับ ไม่ใช่ของจริงเพราะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา โดยไม่ได้คำนึงถึงความเป็นศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวหรือความเป็นต้นฉบับ (Originality) จึงเป็นได้แค่วัตถุเลียนแบบสำหรับใช้สอยแต่เพียงเท่านั้น

มุกหอม วงษ์เทศเขียนบทความวิเคราะห์หมิ่นโทศน์ของ Kitsch ในความหมาย “Bad Taste” นี้ได้อย่างละเอียดโดยมองว่าเป็นความหมกมุ่นของปัญญาชนยุโรปมากกว่าฝั่งอเมริกันนั้นเป็นเพราะปัญญาชนชาวยุโรปเห็นว่าคนเป็นผู้มีการศึกษาแล้วส่วนอเมริกาเป็นเพียงแค่นินแดนแห่งโรงงานผลิตและส่งออก Kitsch ดังนั้น Kitsch จึงเป็นสิ่งที่ถูกผลิตในอเมริกา แต่ถูกอธิบายตีความจากภายนอกอเมริกาอีกทีและเมื่อลองมาตรวจสอบหาว่าจะมีอะไรที่จะจัดให้เข้าข่ายอยู่ในกลุ่มของ Kitsch ได้บ้าง จะพบว่าในบรรดาสถิติประติมากรรมสร้างทางวัฒนธรรมต่างๆ ของอเมริกา เช่น รายการทีวีต่างๆที่น่าเสนอภาพลักษณ์ของความเป็นอเมริกันชนหรือความใฝ่ฝันแบบคนอเมริกัน (American Dream) นั่นเองที่ถือว่าเป็น Kitsch อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นรายการเรียลลิตีทีวี (Reality TV) รายการค้นหาผู้มีความสามารถจากการประกวดร้องเพลง (The Voice, American Idol and etc.) หรือรายการสัมภาษณ์คนดังมีชื่อเสียงต่างๆที่น่าเสนอภาพแห่งการต่อสู้ของปัจเจกที่สามารถต่อสู้ฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อก้าวสู่ความสำเร็จในชีวิต (แม้จะมีอุปสรรคให้ต่อสู้ แต่ด้วยพลังแห่งเสรีภาพทำให้พวกเขาสามารถเปลี่ยนสถานะตนเองไปสู่จุดสูงสุดได้) และที่จะขาดไม่ได้เลยก็คืออุตสาหกรรมความบันเทิงอย่าง Disneyland หรือ Hollywood ที่เป็นเหมือนโรงงานผลิต Kitsch มูลค่ามหาศาลและส่งออกป้อนไปยังตลาดบันเทิงในพื้นที่ต่างๆทั่วโลกให้ผู้คนได้เสพติดความบันเทิงสาธารณะ ดังกล่าว สำหรับปัญญาชนยุโรป American Kitsch จึงอาจจะหมายถึง ความเสแสร้ง (Pretention) และความเป็นของเทียม (Artificial) ไม่ว่าจะเป็นความเสแสร้งแบบฟูมฟายหรือความเสแสร้งที่จะเป็นศิลปะ

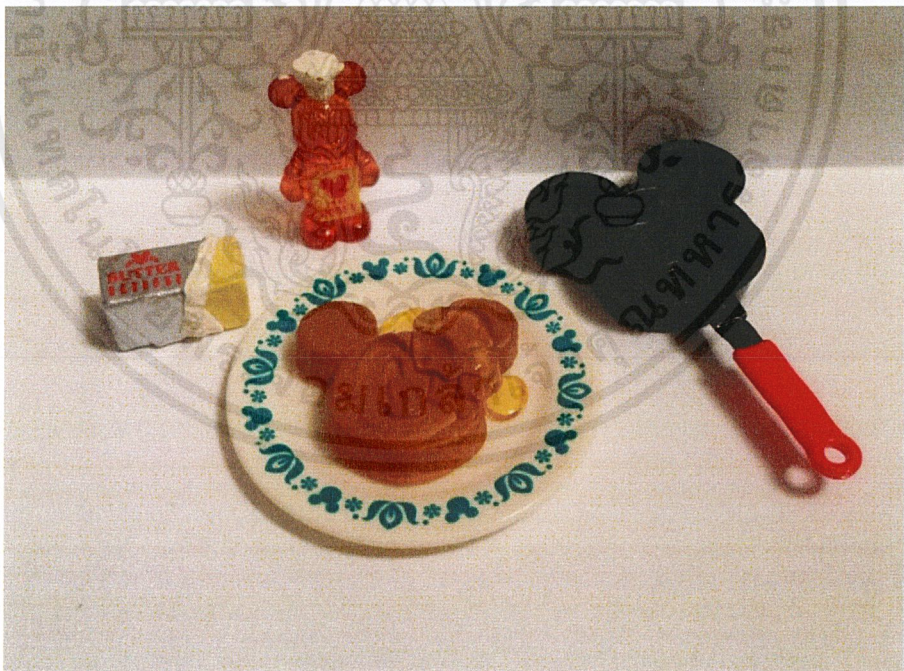

ภาพประกอบที่ 1 : ภาพตัวการ์ตูนจากค่าย The Walt Disney

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 2 : ของที่ระลึกการ์ตูนจากค่าย The Walt Disney

ภาพประกอบที่ 3 : ผลิตภัณฑ์ครัวเรือนจากการ์ตูนค่าย The Walt Disney

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 4 : ของที่ระลึกจากการ์ตูนค่าย The Walt Disney

ภาพประกอบที่ 5 : ผ้ากันเปื้อนลายจากการ์ตูนค่าย The Walt Disney

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ว่าการให้ความหมายแก่ Kitsch ว่าคือลักษณะงานที่ตื่นเงินและเสแสร้งแต่เป็นที่นิยมของสาธารณชน ก็ยังถือว่าเป็นการให้คำจำกัดความที่ยังไม่ครอบคลุมเพราะ Kitsch เป็นอะไรที่มากกว่าการเป็นเพียงผลงานที่ไร้รสนิยม นั่นเพราะยังมีสิ่งที่เรียกว่าทัศนคติของการมองโลกแบบ Kitsch หรือพฤติกรรมแบบ Kitsch หรือความต้องการที่จะมองเข้าไปในกระจกที่เต็มไปด้วยคำโกหกที่สวยงาม แล้วรู้สึกตื่นตันจนหลังน้ำตาด้วยความซาบซึ้งในเงาสะท้อนของตัวเองอีกด้วย

Kitsch ในความเบาหวิวเหลือทนของชีวิต (The Unbearable Lightness of Being)

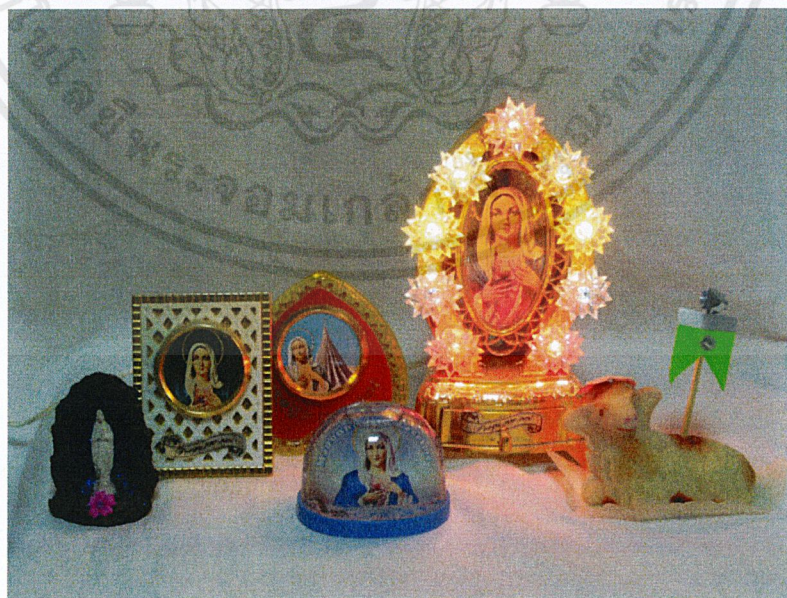
นักเขียนชื่อดังชาวเชกโกสโลวาเกียมีลาน คุณเดอร์่า (Milan Kundera) นำคำว่า Kitsch มาใช้จนอาจจะถือได้ว่าเป็นคำหลักในนวนิยายของเขาในเรื่อง ความเบาหวิวเหลือทนของชีวิต (The Unbearable Lightness of Being) ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดยกัควดี วีรภาสพงษ์ ซึ่งผู้แปลได้ให้ความหมายแก่คำๆ นี้ในพากย์ภาษาไทยว่าเป็น “รสนิยมสาธารณชน” นวนิยายเรื่องดังกล่าวตั้งคำถามกับสิ่งที่เรียกว่าความเบาหวิว (Lightness) และความหนักอึ้ง (Heaviness) ซึ่งเป็นเรื่องคลุมเครือว่าจริงหรือที่ว่าการหนักอึ้งเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจส่วนความเบาหวิวนั้นคือสิ่งนำปรารถนาสำหรับการมีชีวิตอยู่ (Being) แก่นกลางของ ความเบาหวิวฯ คือการทำลายแนวคิดทางอภิปรัชญาเรื่อง “การอุบัติซ้ำชั่ววันรันดร์” (Eternal Return) ของนิทซ์เช่ (Friedrich Nietzsche) โดยแย้งว่ามนุษย์มีเพียงชีวิตเดียวเท่านั้นที่จะใช้และชีวิตนี้ก็จะไม่มีวันกลับมาเหมือนเดิมอีกครั้งหรือเรียกได้อีกอย่างก็คือ “ความเบาหวิว” แห่งการดำรงอยู่ ซึ่งตรงกันข้ามกับมโนทัศน์เรื่อง “การอุบัติซ้ำชั่ววันรันดร์” ที่เป็นเหมือนการเพิ่มภาระความหนักอึ้งให้กับชีวิตมนุษย์รวมไปถึงการตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆ ในชีวิต เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านั้นมันจะหวนกลับมาอีกครั้ง ความเบาหวิวฯ เชื่อว่าตัวความหนักอึ้งของภาระนี้แหละที่สามารถจะเป็นได้ทั้งอุปสรรคอันใหญ่หลวงหรือเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อชีวิตของเราเอง ซึ่งนั้นก็ขึ้นอยู่กับทัศนคติในการมองของแต่ละบุคคล

Kitsch ในนวนิยายเรื่องนี้ถูกอธิบายเริ่มต้นให้เป็นคู่ปฏิปักษ์กับสิ่งที่ถูกมองว่าน่ารังเกียจ น่าขยะแขยงและไม่สมควรที่จะเอ่ยถึง เช่น การสงสัยในความเป็นพระเจ้า นั่นคือถ้าฝ่ายที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและได้สร้างมนุษย์มาจากกายาของพระองค์ จากลักษณะของมนุษย์ปัจจุบันที่มีอวัยวะในการดำรงชีวิตเพื่อการกินและขับถ่าย ดังนั้นพระเจ้าก็ต้องมีลำไส้สำหรับลำเลียงอาหารและขับถ่ายแลกเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน และเมื่อพระเจ้าก็มีลำไส้ หลังจากดื่มกินพระเจ้าก็จะต้องมีการขับถ่ายด้วยเช่นกัน ข้อสงสัยดังกล่าวเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สมควรจะตั้งคำถาม เพราะมันคือการลบหลู่พระเจ้า ทว่าข้ออ้างสำหรับการหาเหตุผลมารองรับแนวคิดทางเทววิทยาให้กับอุจจาระ หรือ “จี้” (ฉบับแปลภาษาอังกฤษใช้คำว่า Shit) ของพระเจ้า (หรือเปรียบคือการหาความชอบธรรมให้กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของการมีอยู่ของความชั่วก็คือตราใบที่อยู่ในดวงสวรรค์ที่ย่อมที่จะไม่มีสิ่งที่เรียกว่าอุจจาระหรืออาจจะมีแต่ก็ไม่ใช้สิ่งที่น่ารังเกียจ อุจจาระจะกลายเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจน่าขยะแขยงก็ต่อเมื่อ

พระเจ้าได้เนรมิตมนุษย์ให้ออกไปจากสวรรค์ของพระเจ้าความน่ารังเกียจของอูจจาจะมีสถานะเช่นเดียวกับความกำหนดของมนุษย์ เพราะหากเชื่อตามข้ออ้างทางเทววิทยา จะพบว่าบนสวรรค์ไม่มีความตื่นตื่นกำหนด จะมีก็เพียงแต่ความรื่นรมย์ Kitsch จึงถือกำเนิดมาตั้งแต่ในคำสอนของศาสนา นั่นคือทำหน้าที่ลบความไม่พึงประสงค์ของความเป็นจริงหรือการดำรงอยู่ของมวลมนุษย์ในโลกออกไป

ภาพประกอบที่ 6 : ภาพวาดพระเยซูกับลายกราฟฟิคจากคอมพิวเตอร์

ภาพประกอบที่ 7 : ของที่ระลึกเกี่ยวกับศาสนาคริสต์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 8 : ของที่ระลึกจากหลายประเทศ

ภาพประกอบที่ 9 : ภาพเขียนโปสเตอร์ของประเทศอินเดีย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 10 : โซฟาเลียนแบบลายหนังของเสือ

ภาพประกอบที่ 11 : ที่ปักเข็มหมุดรูป อดอล์ฟ ฮิตเลอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“รสนิยมสาธารณณ์ตัดทุกอย่างที่ไม่น่าพิสมัยในการดำรงอยู่ของมนุษย์
ออกจากสารบบจนหมด” (คุนเคอรา, หน้า 232)

Kitsch ถูกเพาะบ่มและฝังแน่นอยู่ในการรับรู้ของคนทั่วไป เสมือนว่ามันคือความจริงของโลก โดยการเพาะบ่มดังกล่าวนอกจากจะสร้างรสนิยมอันเป็นที่นิยมของคนทั่วไปแล้ว ยังก่อให้เกิดความคับแคบทางโลกทัศน์ของสาธารณชนและสื่อสารมวลชน ซึ่งอาจเทียบได้กับความคับแคบโลกทัศน์ทางสังคมวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยภาพแบบฉบับอันมีติดบอด ภาพอุดมคติที่ถูกประดิษฐ์สร้างขึ้น และอคติเกี่ยวกับวิถีปฏิบัติในชีวิตของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นวิถีทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หรือ ชาตินิยมราชการ หรือแม้แต่ทัศนคติในการมองโลกก็ยังถูกกำกับด้วยความเป็นรสนิยมสาธารณณ์นี้

“ความรู้สึกแบบรสนิยมสาธารณณ์ เป็นความรู้สึกแบบที่มวลชนส่วนใหญ่
คล้อยตามได้ง่าย ฉะนั้น รสนิยมสาธารณณ์จึงไม่เน้นสภาพการณ์ที่ผิดธรรมดา
แต่ต้องมาจากภาพพจน์พื้นฐานที่คนทั่วไปจดจำฝังแน่น: เช่น ลูกสาวไม่รักดี
พ่อผู้ถูกทอดทิ้ง เด็กๆ วิ่งเล่นบนสนามหญ้า มาตุภูมิที่ถูกทรยศ รักครั้งแรก
เป็นต้น” (คุนเคอรา, หน้า 235)

พลังของรสนิยมสาธารณณ์ยังมีอิทธิพลต่อการแสดงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์อีกด้วย ในแง่
นี้รสนิยมสาธารณณ์เป็นสิ่งที่คอยบงการจิตใจสำนึกของมนุษย์ให้แสดงออกความรู้สึกอันสิ้นเกิน
ของตนเองออกมาเพื่อให้ไปด้วยกันได้กับการรับรู้ยอมรับของสังคม อันเป็นสิ่งที่มนุษย์ได้รับการ
เรียนรู้และปลูกฝังทางความคิดคุนเคอราเปรียบเทียบให้เห็นภาพของการแสดงออกความรู้สึกด้วย
ตัวอย่างการหลั่งน้ำตาของคนต่อความซาบซึ้งว่า

“รสนิยมสาธารณณ์ดลให้น้ำตาสองหยดไหลติดตามกันอย่างรวดเร็ว
น้ำตาหยดแรกครวญว่า: ช่างงดงามเสียนี้กระไรที่ได้เห็นเด็กๆ วิ่งเล่นบนสนามหญ้า!
น้ำตาหยดที่สองพิโรธว่า: ช่างงดงามเสียนี้กระไรที่ได้ซึ่งใจไปกับมนุษย์ชาติทั้งมวล
เมื่อได้เห็นเด็กๆ วิ่งเล่นบนสนามหญ้า! น้ำตาหยดที่สองนี้แหละที่ทำให้รสนิยมสาธารณณ์
เป็นรสนิยมสาธารณณ์” (คุนเคอรา, หน้า 235)

จะเห็นว่าอารมณ์ฟูมฟายที่เกิดจากการเห็นภาพเด็กๆ กำลังวิ่งเล่นอยู่บนสนามหญ้าในน้ำตา
หยดที่สองนั้นเกิดขึ้นมาจากตัวรสนิยมสาธารณณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นเร้าให้น้ำตาหยดที่สองไหลออกมา
เกิดเป็นอารมณ์ชั้นรองของความรู้สึกที่สิ้นเกินต่อปรากฏการณ์ในสภาพแห่งความเป็นจริง

การเชิดชูในหลักอุดมการณ์อะไรบางอย่างจนสิ้นเกินรวมถึงการปิดหูปิดตาไม่ยอมรับความ
ไม่น่าอภิรมย์ของสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิตเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เมล็ดธัญแห่งความเป็นรสนิยม
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาธารณังอกเงยขึ้นมา ดังเช่นในกรณีของสหภาพโซเวียตที่ถูกครอบงำด้วยแนวคิดแบบสังคมนิยม (Communism) (ช่วงระหว่างปี 1922 – 1991) ที่คุณเดอราสร้างภาพของประชาชนที่ยืนยอมรับในความเป็นประเทศสังคมนิยมแบบไม่ลืมหูลืมตาจึงไม่ยอมเปิดโลกทัศน์ของตนเองให้เห็นภาพความไม่พึงประสงค์ที่อาจจะเกิดมาจากตัวอุดมการณ์สังคมนิยมนั้นเองเพราะเชื่อมั่นไปแล้วว่าแนวคิดของตนเองเป็นสิ่งที่น่าปรารถนาที่สุด ดังนั้นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ต่างๆ จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกภายนอกเท่านั้น การปิดหูปิดตาดังกล่าวก่อให้เกิดความตื่นเินทางความคิด รวมไปถึงทำให้พลังในการสร้างสรรค์ของมวลชนขาดหายไปด้วย เช่นในศิลปะแห่งการเล่าเรื่องอย่างภาพยนตร์ก็มีการจำกัดให้เหลืออยู่เพียงแค่การนำเสนอเนื้อหาและประเด็นอันผิวเผินที่ละเอียดประณีตๆ ใหญ่ๆ ทางสังคม หรือความเป็นจริงอันโหดร้ายของโลกภายใต้การปกครองที่ครอบงำค้ำขี่โดยระบบสังคมนิยมแบบเผด็จการ

“ภาพยนตร์โซเวียตที่ไหลบ่าเข้ามาตามโรงภาพยนตร์ของประเทศคอมมิวนิสต์ในช่วงเวลาที่โหดร้ายที่สุดจึงมีแต่ความรู้เดียวสาและบริสุทธิ์จนเหลือเชื่อความขัดแย้งยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเกิดไ้ระหว่างคนรัสเซียสองคนคือความความเข้าใจผิดของคู่รัก: เขาคิดว่าหล่อนไม่รักเขาแล้ว หล่อนคิดว่าเขาไม่รักหล่อนแล้ว แต่ในฉากสุดท้ายทั้งสอง โผล่เข้าตระกองกอดกันน้ำตาแห่งความปลื้มปีติแกเลือกกลิ้งลงตามร่องแก้ม” (คุณเดอรา, หน้า 237)

ในแง่หนึ่งรสนิยมสาธารณังเปรียบได้กับอำนาจที่คอยควบคุมบงการการดำเนินชีวิตของปัจเจก ว่าสมควรจะทำหรือคิดอะไรโดยที่จะไม่ยอมเปิดโอกาสให้ปัจเจกออกมาตั้งคำถามกับสิ่งที่ตนเองถือปฏิบัติอยู่ นอกจากนี้จะมีอำนาจควบคุมด้วยตัวมันเองแล้วรสนิยมสาธารณังยังมีอำนาจที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะชักจูงให้สมาชิกคนอื่นๆ ในสังคมให้คอยเฝ้าสอดส่องพฤติกรรมของสมาชิกคนอื่นๆ ไม่ให้เห็นแตกแถวแยกออกไปทางอื่นโดยวิธีการจัดการกับพวกที่บังอาจแหกกฎปฏิบัติหรือแม้แต่คิดที่จะปฏิบัติก็คือการกำจัดเนื้อร้ายนั้นทิ้งไปเสียก่อนที่จะสร้างความเสียหายต่อความคิดความเชื่อหรือรสนิยมของผู้คนส่วนใหญ่ ใน ความเบาหวิวๆ เล่าให้เห็นถึงตัวอย่างของผู้ที่อึดอัดกับรสนิยมสาธารณังของสังคม โดยในความฝันของตัวละครหนึ่งที่มีความคิดอยู่ ว่าอยากจะขัดขึ้นแหกกรงขังทางความคิดและจิตวิญญาณนี้เพื่อออกไปเผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริงไม่ใช่จมปลักอยู่แต่ในโลกแห่งภาพลวงที่คอยประโลมความคิดเพื่อฝันด้วยถ้อยคำอันสวยหรู งดงาม แต่ฉาบเคลือบไปด้วยยากล่อมประสาบทันตอนชีวิตและจิตใจ ทว่าในความฝันก็ให้ภาพที่โหดร้ายเกินกว่าจะกระตุ้นให้ใครกล้าที่จะหันออกมาได้ง่ายๆ

“...เธอต้องเดินแถวรอบสระว่ายน้ำกับเหล่าหญิงเปลือย และจำใจร้องเพลง รื่นเริงไปกับพวกหล่อน ในขณะที่ศพลอยผลุบโผล่ใต้พื้นผิวน้ำของสระ เเทรซาไม่อาจถามหรือพูดอะไรสักคำกับผู้หญิงคนไหน คำตอบเพียงอย่างเดียวที่ได้รับคือท่อนต่อไปของเพลงที่กำลังร้อง จะกะพริบขยับตาออกไปใครสักคน

ก็ไม่ได้ พวกนั้นจะฟ้องชายที่ยืนอยู่ในกระเช้าเหนือสระน้ำทันที และเขาจะยิงเธอทิ้ง
...ความฝันของเทเรซาเผยให้เห็นบทบาทที่แท้จริงของรสนิยมสาธารณะ: รสนิยมสาธารณะคือฉากบัง
ดาที่ใช้กำบังความตาย” (คุนเคอรา, หน้า 237)

สำหรับ ความเบาหวิว Kitch จึงเป็นจุดสุดยอดของความแปลกปลอมหลอกกลวงและจอมบงการ
ชีวิตแห่งยุคสมัย เป็นรสนิยมที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาจากทุนทางวัฒนธรรมหล่อหลอมให้มนุษย์มี
ทัศนคติต่อโลก และแม้ว่า Kitch จะเป็นความเบาหวิวว่างเปล่าที่เลื้อยพัน แต่ Kitch ถึงสถิตอยู่ใน
ทุกมิติการดำเนินชีวิตของมนุษย์และหากวัฒนธรรมคือวิถีปฏิบัติของมนุษย์ในสังคม ดังนั้น Kitch
จึงเป็นมโนทัศน์ที่น่าจะเหมาะสมสำหรับใช้อธิบายวัฒนธรรมร่วมสมัยของมนุษย์ โดยเฉพาะ
วัฒนธรรมที่มีลักษณะของความสิ้นเกินของอารมณ์ฟูมฟาย หนึ่งในนั้นคือปรากฏการณ์ทาง
วัฒนธรรมที่เรียกกันว่าคือการโหยหาอดีต (Nostalgia)

Kitch กับ วัฒนธรรมการโหยหาอดีต

การโหยหาอดีต (Nostalgia) เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นมานานแล้วและยังคงดำเนินต่อไป
อย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะอยู่ในรูปของสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรมหรือในรูปของการจัดแสดงหรือเรียก
อีกอย่างว่าวัฒนธรรมจัดฉาก (Staged Culture) ในประเทศไทยสามารถพบเห็นตัวอย่างที่เป็น
รูปธรรมได้ในสินค้าประเภทแฟชั่นย้อนยุค หรือการจัดงาน ตลาดร้านค้า หรือแหล่งท่องเที่ยวให้ไป
ในลักษณะย้อนยุคหรือการเชิญชวนแถมบังคับให้ผู้คนแต่งตัวชุดพื้นเมืองชุดพื้นถิ่น ในสถานที่
ราชการหรือสถาบันต่างๆ เพื่ออ้างถึงหรือเชิดชูหลักการความเป็นชาตินิยมของตนเอง เป็นต้น

“การโหยหาอดีต” เป็นอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ในยุคที่มีความเปลี่ยนแปลงก้าวหน้า
อย่างรวดเร็วอันเป็นผลพวงมาจากการพัฒนาทางด้านต่างๆทั้งทางวิทยาศาสตร์ เศรษฐกิจและเทศ
โนโลยีที่เอื้อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมอันเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คน
การเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ เหล่านี้เปรียบเสมือนการกำเนิดเกิดขึ้นมาของอารยธรรมใหม่ที่ตัด
ขาดตัวเองออกไปจากอารยธรรมทางวัฒนธรรมดั้งเดิมทำให้เกิดระยะห่างระหว่างปัจจุบันกับอดีตที่
แทบจะตัดขาดซึ่งกันและกัน ซึ่งนอกจากจะนำมาสู่ความเจริญแล้ว ยังนำปัญหาอื่นๆ ตามมาด้วยอีก
มาก ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในเรื่องของความเหลื่อมล้ำ การละเมิดสิทธิ หรือปัญหาช่องว่างระหว่างผู้มี
อำนาจทางเศรษฐกิจและผู้ที่มีอำนาจ จึงทำให้มีกลุ่มคนบางกลุ่มคิดโหยหาคืนวันอันหวานชื่นที่
(คิดกัน ไปด้วย) เคยสงบสุขไม่เร่งรีบเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขและงดงามของธรรมชาติและ
วัฒนธรรม มีผู้คนจิตใจงดงาม มีวิถีปฏิบัติของผู้คนที่เป็นแบบอย่าง เป็นคู่ตรงข้ามสุดขั้วของอารย
ธรรมปัจจุบันที่เต็มไปด้วยทุนนิยมหน้าเลือดโหดร้ายขูดรีด และผู้คนแห่งแสงซึ่งน้ำใจ อีกทั้งยังไร้
รากทางวัฒนธรรม ผู้คนตกเป็นเหยื่อของวัฒนธรรมประเทศเจ้าอาณานิคมตะวันตก

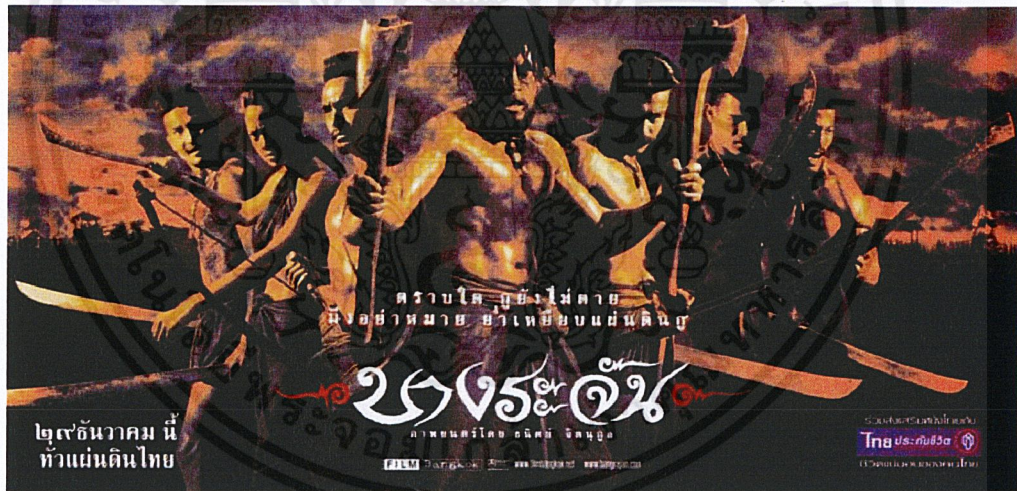
แม้จะสร้างภาพยุคสมัยปัจจุบัน ได้น่ากลัวและเชื่อเชิญให้ผู้คนกลับไปหาวัฒนธรรมในอดีต แต่ความพิเศษของการโหยหาอดีตในปัจจุบันก็คือการทำให้อารมณ์โหยหาอดีตกลายเป็น Kitsch นั่นคือการจับเอาประสบการณ์ทางภาพพจน์ที่อาจจะเคยอ่าน เคยเรียน หรือเคยเห็น (ตามนวนิยาย ย้อนยุค ละคร ภาพยนตร์ ภาพถ่าย หรือคำบอกเล่าของราษฎรอาวุโส) อันหลากหลายมาขยำรวม ผสมปนเปื้อนให้กลายเป็นแฟ้มเก็บสำเร็จรูปของอดีต

แต่การจะสร้างอดีตให้มีชีวิตเพื่อตอบสนองความต้องการทางจินตนาการของผู้คน จำเป็นที่จะต้องใส่อารมณ์ความรู้สึกที่ปลูกเร้าเข้าไปด้วยแล้วนำเสนอออกมาเพื่อให้ผู้เสพมีอารมณ์ร่วมคึกคักอย่างฟูมฟายในความเป็นอดีตที่พวกเขาไม่เคยมีประสบการณ์จริงได้อย่างเต็มที่และสมจริงมากที่สุด ตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์ย้อนยุคต่างๆ ที่กลับมาเป็นที่นิยมอย่างล้นหลามอีกครั้งเมื่อประเทศกำลังอยู่ในยุคที่ต้องเผชิญกับสภาวะความวุ่นวายทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจ เช่น เรื่อง “สุริโยทัย” ที่เล่าเรื่องราวของวีระสตรีที่ทำหน้าที่แทนผู้ชายเพื่อต่อสู้กับศัตรูเพื่อนบ้านที่บุกเข้ามาทำลายล้างบ้านเมือง หรือภาพยนตร์เรื่อง “บางระจัน” อันเป็นตำนานวีรกรรมที่เด็กนักเรียนไทยเกือบทุกคนถูกปลูกฝังเรื่องราววีรตำนานของชาวบ้านบางระจันที่ร่วมกันต่อสู้กับข้าศึกและภาพยนตร์เรื่อง “ตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราช” ที่ทำรายได้ถล่มทลายจนต้องผลิตออกมาเป็นอีกหลายภาค เนื่องจากเป็นภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ที่มีการใส่คุณลักษณะความเป็นวีรบุรุษ (Heroic Traits) เข้าไปในตัวละคร จนแทบจะเกินเกิน จะสังเกตได้ว่าเรื่องเล่าของเหล่าตำนานในภาพยนตร์ที่ผลิตมาทั้งสามเรื่องจะมีโครงเรื่องที่ค่อนข้างจะเหมือนกันนั่นคือ มีศัตรู (พม่า) เข้ามานุกรกทำลายชาติบ้านเมือง มีความขัดแย้งของผู้คนในชาติ และในที่สุดก็จะวีรบุรุษวีรสตรีผู้เป็นผู้นำที่มีความกล้าหาญเสียสละออกไปปกป้องกอบกู้เอกราชบ้านเมืองเพื่อที่รักษาเอาไว้ให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานอันเป็นโครงเรื่องหลักแบบประวัติศาสตร์ราชการ ดังนั้นผู้ชมในฐานะชนรุ่นหลังจึงต้องมีหน้าที่ (โดยอัตโนมัติ) ที่จะต้องสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของท่านผู้ปกครองที่ได้เสียสละเลือดเนื้อเพื่อรักษาแผ่นดินผืนนี้เอาไว้

หากการเขียนประวัติศาสตร์คือการเลือกที่จะเล่าลำดับเหตุการณ์ เพราะโดยธรรมชาติ การบันทึกประวัติศาสตร์ไม่สามารถจะเล่าเหตุการณ์ได้ครอบคลุมทั้งหมด อีกทั้งการตีความก็ยังขึ้นอยู่กับอำนาจหลักของสังคมอีกด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการเลือกและตัดปะขั้วรวมภาพแทนของชิ้นส่วนของประวัติศาสตร์เพื่อสร้างจินตนาการของยุคสมัยหรือชุมชนในจินตนาการขึ้นมา หรือที่เบเนดิก แอนเดอร์สัน (Benedict Anderson) เสนอไว้ในทฤษฎีชาตินิยมอันเป็นที่กล่าวขานและนิยมใช้กันไปทั่วโลก “ชุมชนจินตกรรม” (Imagined Communities) ที่มองว่ากำเนิดของวัฒนธรรมความเป็นชาติเกิดมาจากการพัฒนาขึ้นมาด้วยความจำเป็นของสภาวะสังคมอุตสาหกรรมโดยทุนนิยมการพิมพ์ ที่เป็นตัวสร้างและเปลี่ยนจิตสำนึกในการจินตนาการถึงชุมชนแบบใหม่หรือความเป็นชาติที่ให้ความมั่นคงและความสืบเนื่องทางจิตใจ

ภาพประกอบที่ 12 : โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง สุริโยทัย (พ.ศ. 2544)

ภาพประกอบที่ 13 : โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง บางระจัน (พ.ศ. 2543)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 14 : ห้องในรูปแบบย้อนยุค (Retro)

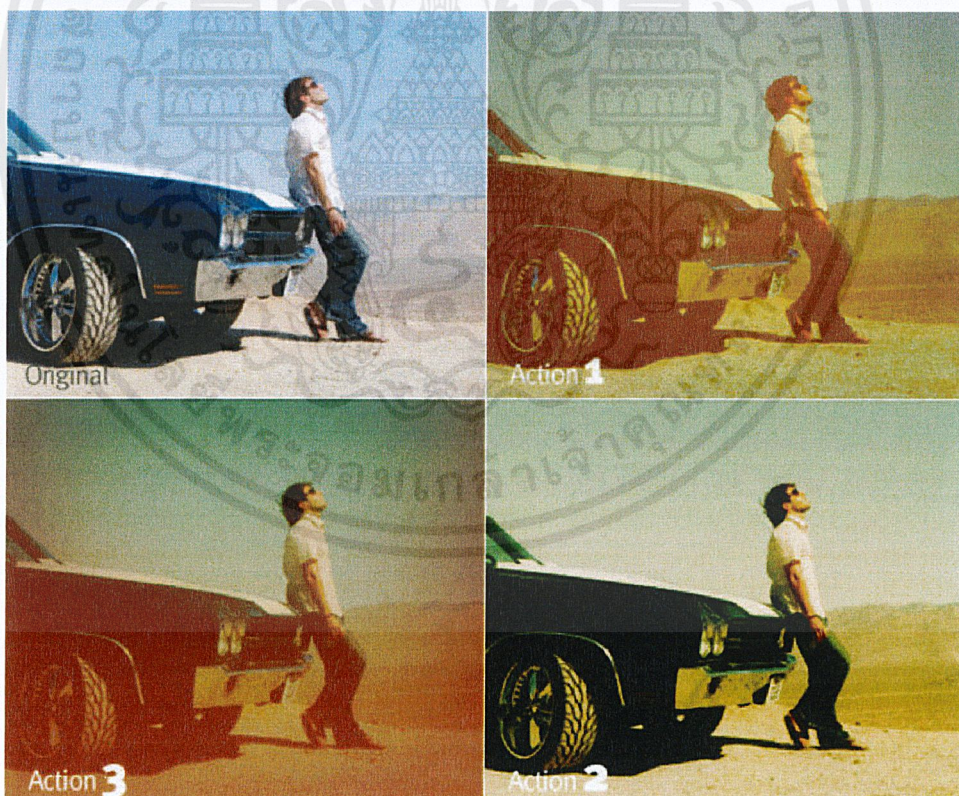

ภาพประกอบที่ 15 : แฟชั่นการแต่งตัวในรูปแบบย้อนยุค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 16 : แฟชั่นการแต่งตัวในรูปแบบย้อนยุค

ภาพประกอบที่ 17 : โปรแกรมแต่งภาพ เปลี่ยนโทนสีในลักษณะแบบกล้องฟิล์ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากจะเต็มไปด้วยวีรกรรมความยิ่งใหญ่ของเหล่าวีรกษัตริย์แล้ว ในภาพยนตร์ยังมีความเป็นสาธารณชนของรสนิยมที่ถูกเติมแต่งเข้าไปจนล้นเกินและปิดบังซ่อนเร้นความเป็นอื่นหรือความไม่น่าอภิรมย์ทางประวัติศาสตร์ให้มิดชิดหรือสูญหายไปจากความคิดของผู้คนอีกด้วย แม้ว่าจะมีภาพยนตร์หลายเรื่องที่พยายามนำภาพของความเป็นประชาชนมานำเสนอลักษณะในเรื่อง “โหมโรง” ที่อาจจะถือเป็นตัวอย่างของภาพยนตร์ที่ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมของประชาชนที่ถูกอำนาจรัฐเข้าไปรังแกจัดการ ทว่าวัฒนธรรมที่ถูกพูดถึงนั้นก็ยังเป็นวัฒนธรรมชนชั้นสูง นั่นคือวัฒนธรรมทางดนตรีไทยแบบราชสำนักที่จำกัดการเล่นกันอยู่ก็เพียงแค่วงศ์พิณชั้นนำของประเทศเท่านั้น ซึ่งวัฒนธรรมดังกล่าวก็ได้ถูกสถาปนาไปในความเข้าใจของผู้คนให้เป็นวัฒนธรรมราชการหลักของประเทศชาติอยู่ก่อนแล้ว แต่ Kitsch ที่ถูกโหมใส่เข้าไปไม่ว่าจะเป็น ความกดดันและความซับซ้อนใจจากการถูกรัฐเผด็จการรังแกและจัดการ (ในที่นี้คงหมายถึงอำนาจการปกครองแบบตะวันตกที่เปรียบเสมือนศัตรูอันน่ากลัวของชาติบ้านเมือง) ความขลังและอิทธิฤทธิ์ของอำนาจศิลปะ หรือความพากเพียรพยายามและการต่อสู้อย่างดุเดือดเหลือเชื่อทางดนตรี (มีการใส่ตัวละครประกอบชาวต่างชาติเข้าไปด้วย เพื่อเน้นย้ำให้ผู้ชมเห็นว่าดนตรีไทยมีความสูงส่งล้ำลึกจนชาวต่างชาติยังตื่นตะลึง) ก็ทำให้ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวนี้ได้รับการตอบรับอย่างท่วมท้นจากผู้ชม โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นกลางหรือชนชั้นปัญญาชนและยกย่องให้เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมไทยแท้ที่เป็นของจริง (Authentic) จนลืมนึกว่าเป็นเรื่องปรุงแต่ง (Fiction) เกี่ยวกับการสะเล่นทางดนตรีที่มีเป้าหมายหลักเพื่อความรื่นเริงบันเทิงใจแต่เพียงเท่านั้น ทว่านี่คือการต่อสู้ของภาพยนตร์โดยคนไทยเพื่อปกป้องชาติบ้านเมืองที่ถูกรุกกล้าเข้ามาด้วยวัฒนธรรมของศัตรูซึ่งไม่ได้ต่างไปจากวิธีการนำเสนอของภาพยนตร์วีรกษัตริย์วีรสตรีดังที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้เลย

“ในอาณาจักรของรสนิยมสาธารณชนเบ็ดเสร็จ มีคำตอบทุกอย่างให้ไว้ล่วงหน้า และไม่เปิดโอกาสให้ตั้งคำถามใดใด ฉะนั้น ศัตรูที่แท้จริงของรสนิยมสาธารณชนเบ็ดเสร็จคือคนที่ชอบตั้งคำถาม คำถามเปรียบเสมือนมีดกรีดแหวกฉากหลังบนเวที และเปิดช่องให้เราได้ยลเห็นสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลัง” (คุณเดอรา, หน้า 238)

ทัศนคติแบบ Kitsch ที่มาพร้อมกับการผลิตสร้างวัฒนธรรมย้อนยุคก็คือการที่ผู้คนพุ่มพวยโหยหาอดีตหรือวัฒนธรรม “เทียม” ที่พวกเขาไม่รู้จักและกลุ่มหลงอยู่ในอุดมการณ์โดยมีความซาบซึ้งทางอารมณ์อันเป็นตัวปิดกั้นไม่ให้เกิดการตั้งคำถาม หรือที่คุณเดอราเรียกใน ความเบาหวิว ๆ ของเขาว่าเป็น “รสนิยมสาธารณชนเบ็ดเสร็จ” อีกทั้งตัวอุดมการณ์ที่อยู่เบื้องหลังนี้ก็ไม่เปิดโอกาสให้มีการตั้งคำถามใดใด ดังจะสังเกตได้จากสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรมจัดฉากในภาพยนตร์ย้อนยุค ว่าเราไม่สามารถที่จะตั้งคำถามต่อเนื้อหาหลักในสิ่งเหล่านั้นได้เพราะการตั้งคำถามคือ “การกรีดมีดแหวกฉากหลังเวที และเปิดช่องให้เราได้ยลเห็นสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่”

ลองถ้ามีคนมาตั้งคำถามถึงความสมจริงของเหตุการณ์ หรือ ความชอบธรรมของตัวละครหลักในการกระทำต่างๆ ในภาพยนตร์ขึ้นมาแล้วละก็ อาจจะมีเสียงตอบรับจากผู้หวังดีย้อนกลับมาถามผู้กล้าหาญตั้งคำถามนั้นด้วยความเป็นห่วงเป็นใยในอัตลักษณ์ว่า “เป็นคนไทยหรือเปล่า?”

นอกจากจะแทรกซึมและเผยแสดงออกมาผ่านผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมของการโฆษณาอดีตแล้ว Kitsch ยังถูกนำเสนอออกมาในแนวคิดเกี่ยวกับความเป็นอยู่และการใช้ชีวิตของผู้คนอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยปัจจุบันนั้นคือความต้องการที่จะหวนกลับไปสู่วิถีการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายภายใต้แนวคิดที่ว่าด้วยเรื่องของ “เศรษฐกิจพอเพียง” เป้าหมายของแนวคิดดังกล่าวนี้ให้ผู้คนหันมาดำเนินชีวิตด้วยความพอเพียงหรือตามหลักของทางสายกลาง อันเป็นผลพวงที่เกิดมาจากวิกฤติเศรษฐกิจรวมถึงการที่ผู้คนเริ่มมองเห็นผลร้ายของระบบทุนนิยมเสรีสุดโต่งที่เปิดโอกาสให้มีการแข่งขันกันอย่างเต็มที่และนำไปสู่การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นแย่งกันตัดดวงผลประโยชน์กันในทางเศรษฐกิจและสร้างผลกระทบต่อลูกโซ่เป็นปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงนี้ได้มาจากการตีความพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งพระราชทานไว้เนื่องในโอกาสสำคัญต่างๆ ซึ่งมีหลักใจความสำคัญอยู่ที่ว่า

“เศรษฐกิจพอเพียง” นั้นเป็นแนวพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานมานานกว่า ๓๐ ปี เป็นแนวคิดที่ตั้งอยู่บนรากฐานของวัฒนธรรมไทย เป็นแนวทางการพัฒนาที่ตั้งบนพื้นฐานของทางสายกลาง และความไม่ประมาท คำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันในตัวอง ตลอดจนใช้ความรู้ และคุณธรรม เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต ที่สำคัญจะต้องมี “สติ ปัญญา และความเพียร” ซึ่งจะนำไปสู่ “ความสุข” ในการดำเนินชีวิตอย่างแท้จริง (อ้างจาก มูลนิธิชัยพัฒนา)

ทว่าก็มีการตีความแนวคิดนี้ออกไปด้วยกันหลายทางหนึ่งในการตีความแนวคิดที่ว่าด้วยเศรษฐกิจพอเพียงอันเป็นที่นิยมตามความเข้าใจของผู้คนก็คือการหวนกลับไปหาวิถีชีวิตเกษตรแบบดั้งเดิม ไม่ว่าจะเป็นการหันไปปลูกพืชผักไร้สารพิษเพื่อบริโภคภายในครัวเรือน หรือการหวนกลับไปหาองค์ความรู้ท้องถิ่นดั้งเดิม เช่น การเชิดชูปราชญ์ชาวบ้านหรือภูมิปัญญาท้องถิ่น การหวนกลับไปหาภาพความเป็นชนบทที่สงบเงียบ ผู้คนมีน้ำใจ รักความสงบสุข ไม่มีความโลภ ผู้คนปฏิบัติตนอยู่ในทำนองคลองธรรม เป็นจินตนาการที่พยายามนำภาพในอุดมคติต่างๆ เกี่ยวกับชนบทใส่เข้าไปในมโนทัศน์ให้มากที่สุดจนเกิดเป็นภาวะแห่งความสิ้นเกินทางอารมณ์ที่รับรู้ยอมรับร่วมกันในสังคมจนกลายเป็น Kitsch หรือ รสนิยมสาธารณ ในที่สุด ภาพแห่งการตีความดังกล่าวสะท้อนให้เห็นได้ชัดจากช่วงหนึ่งของคนไทยในกระแสการคลั่งไคล้ประเทศภูฏานที่ประกาศตนว่าไม่ต้องการพัฒนาประเทศยึดอยู่กับการเติบโตของมูลค่ารวมของประเทศ (GDP) แต่จะเน้นไปที่ “ความสุข

มวลรวม” (GNH) ของผู้คนในประเทศมากกว่า รวมไปถึงความนิยมในนวนิยายที่เชิดชูอุดมคติแบบไทยชนบทอย่างเช่นเรื่อง “ความสุขของกะทิ” ที่ได้รับรางวัลซีไรต์ในปีพุทธศักราช 2549

ความเหมือนของ Kitsch ในปรากฏการณ์ทั้งสองที่เห็นได้ชัดตรงกันก็คือความฟูมฟายทางอารมณ์ที่เรียกร้องหาคืนวันในอดีตเพื่อจะย้อนกลับไปสู่วิถีชีวิตความเป็นอยู่คู่ธรรมชาติตามการตีความว่าด้วยแนวคิดเรื่องความพอเพียงในแบบหนึ่ง ภาพประเทศภูฏานที่ประกอบไปด้วยทิวเขาสูง อากาศบริสุทธิ์ และรอยยิ้มบนใบหน้าอันแสนซื่อของผู้คนทำให้คนไทยจำนวนไม่น้อยโยโย่หาที่จะไปใช้ชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมในประเทศดังกล่าวแม้จะต้องเสียค่าใช้จ่ายค่อนข้างมากก็ตาม (ซึ่งนั่นก็อาจจะย้อนแย้งกับวิถีแห่งความพอเพียงในแบบที่ตนเองยึดถืออยู่) เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่อง “ความสุขของกะทิ” ที่อุดมไปด้วยรสนิยมสารานุกรมแห่งความเป็นไทยชนบทภาคกลางที่พยายามสร้างภาพวิถีชีวิตชนบทที่เชื่อว่ามีอยู่จริง โดยมีผู้วิจารณ์ว่าเป็นการพยายามยึดยึดอุดมการณ์และมโนภาพแห่งความเป็นไทยในจินตนาการลงไปจนเอ่อล้น นั่นคือภาพของวิถีชีวิตที่ถูกห้อมล้อมไปด้วยละอองแห่งความงาม ความเงิบเรียบง่าย อีกทั้งตัวละครแทบทั้งหมดก็เป็นคนดี เต็มไปด้วยความรักที่มอบให้กันและกันไม่ว่าจะเป็นเครือญาติ เพื่อนฝูง คนรู้จัก จนผู้อ่านอาจจะแอบถามตัวเองอยู่ในใจว่าเหตุใดผู้เขียนจึงจงใจแต่งเรื่องราวได้สะอาดหมดจดเช่นนี้แต่หากอ่านให้ดีจะพบว่าผู้เขียนไม่ไร้เดียงสาที่จะไม่รู้ว่โลกและชีวิตจริงเป็นอย่างไร แต่ผู้เขียนบรรจงสร้างโลกของกะทิ และผู้คนที่อยู่รายล้อมตัวให้ออกมาเป็นเหมือนภาพวาดที่องค์ประกอบทั้งหมดลงตัวโดยไม่มีจุดไหนเลยที่เรียกว่า “ไม่ตั้งใจ” ทุกอย่างถูกออกแบบมาได้อย่างละเอียด ทั้งตัวละคร ฉาก และแต่ละถ้อยคำที่นำมาร้อยกันเป็นเรื่องความสุขของกะทิ ที่บรรจุทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้คนเชื่อ หลงใหล และหลงคิดว่ามันคือความจริงไว้อย่างหมดจดอย่างไม่น่าเชื่อ

อย่างไรก็ตามวัฒนธรรมการโหยหาอดีตนี้แม้ดูเหมือนว่าจะเต็มไปด้วย Kitsch ไม่น่าจะเป็นการเชิดชูอุดมการณ์อะไรบางอย่าง หรือว่าเป็นความปรารถนาของผู้เสพที่จะมองเข้าไปในเรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยความลวงแต่สวยงาม เป็นทัศนคติแบบ Kitsch ที่ยินยอมจะรู้สึกดีตันจนหลังน้ำตาด้วยความซาบซึ้งในเงาสะท้อนนั้นมากกว่าจะหันหน้าออกมาเผชิญกับโลกแห่งความเป็นจริงหรือออกไปค้นหาโลกที่มันเป็นอยู่จริงๆ แม้จะรู้แล้วตอนนี้ว่า Kitsch ที่มีอยู่ในวัฒนธรรมการโหยหาอดีตนั้นซึ่งในแง่หนึ่งอาจเปรียบเสมือนความว่างเปล่าที่ไร้สาระให้เราขบคิดต่อไปและเป็นเพียงความเบาหวิวหรือแค่ความจริงเพียงครึ่งๆกลางๆ ทว่ามนุษย์ก็ไม่สามารถที่จะโหยหาอดีตโดยหลีกเลี่ยง Kitsch นี้ไปได้เลย เช่นเดียวกับที่ตัวละครหนึ่งใน ความเบาหวิวฯ ที่ถึงแม้เธอจะรังเกียจวัฒนธรรม Kitsch และทัศนคติค่านิยมแบบ Kitsch นี้มากสักเพียงใด แต่เธอก็ไม่อาจที่จะสลัดตัวเองให้หลุดออกไปจากความสารานุกรมนี้ได้เช่นกัน นั่นเป็นเพราะ

“ตลอดชีวิต เธอประกาศว่ารสนิยมสารานุกรมคือศัตรู แต่ความจริงเธอเองก็เอามันติดตัวมาตลอดมิใช่หรือ? รสนิยมสารานุกรมของเธอคือภาพพจน์ถึงบ้าน ความสงบสันติและกลมเกลียว มีแม่

น่ารักและพ่อชาญฉลาด เป็นภาพพจน์ที่ก่อรูปขึ้นในใจนับตั้งแต่พ่อแม่ตายจาก ยิ่งชีวิตเธอห่างไกลจากฝันแสนหวานนี้มากเท่าไร เธอก็ยิ่งหัวน้ําหวดต่อมนตร์ขลังของมัน และมากกว่าครั้งที่หลังน้ําคาให้กับน้ําน้ําเน่า เมื่อลูกสาวไม่รักดีเฝือกอดพ่อผู้ถูกทอดทิ้ง ในขณะที่หน้าต่าบ้านของครอบครัวอันแสนสุขทอแสงสว่างในยามอัสดง” (คุณเดอร่า, หน้า 239)

และถึงแม้จะมีความกลางแกลงหรือรังเกียจในความเป็น Kitsch มากเพียงใด ในฐานะที่เป็นมนุษย์ธรรมดาเราก็ต้องดำเนินชีวิตอยู่กับมันต่อไป เพราะ Kitsch เป็นสิ่งที่ซับซ้อนและขอกย้อนเกินกว่าความสามารถของมนุษย์ที่จะต้านทานได้ จริงอยู่ที่ว่าความหนักอึ้ง (Heaviness) เป็นภาระอันหนักหน่วงแต่นั้นก็ทำให้ชีวิตของเราเป็นจริง และ Kitsch ก็เป็นดั่งความว่างเปล่าที่ไร้ภาระพอกับไร้ความสำคัญเป็นความเบาหวิว (Lightness) อันเพริศแพร้วที่ไม่อาจจะทานทน (Unbearable)

อย่างไรก็ตาม มิถาน คุณเดอร่าก็ได้สรุปให้เห็นธรรมชาติและพลังอำนาจของความเป็นKitsch ในนวนิยายของเขาไว้เป็นเหมือนดั่งสัจพจน์ (Axiom) ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ นั่นคือ

“ไม่มีใครคนไหนหรือที่เป็นอภิมนุษย์จนสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากรสนิยมสาธารณะได้โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าเราจะดูแคลนมันแค่ไหน รสนิยมสาธารณะก็เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในเงื่อนไขของความเป็มนุษย์” (คุณเดอร่า, หน้า 240)

2.2 อิทธิพลจากงานจิตรกรรม

อิมเพรสชันนิซึม (impressionism) เป็นขบวนการศิลปะที่เกิดขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ซึ่งเริ่มต้นจากการรวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ของจิตรกรทั้งหลายที่มีนิเวศสถานอยู่ในกรุงปารีส พวกเขาเริ่มจัดแสดงงานศิลปะในช่วงทศวรรษที่ 1860 ชื่อของขบวนการนี้มีที่มาจากภาพวาดของโกลดมอแน ที่มีชื่อว่า Impression, Sunrise ("Impression, soleil levant" ในภาษาฝรั่งเศส) และนักวิจารณ์ศิลปะนามว่าหลุยส์ เลอรัว (Louis Leroy) ก็ได้ให้กำเนิดคำคำนี้ขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจในบทวิจารณ์ศิลปะเชิงเสียดสีซึ่งตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เลอชาริวารี่ (Le Charivari) อิทธิพลของลัทธิประทับใจยังแผ่ออกจากวงการศิลปะไปยังดนตรีและวรรณกรรม

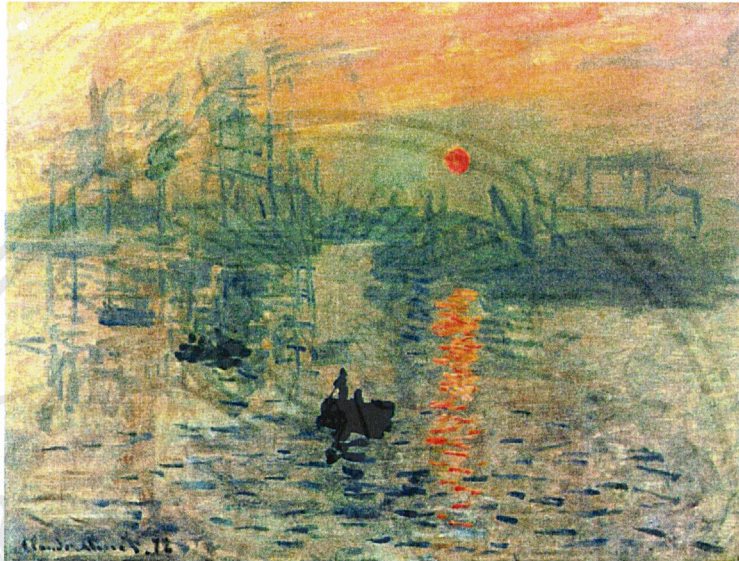
ลักษณะของภาพวาดแบบลัทธิประทับใจคือการใช้พู่กันวาดสีอย่างเข้ม ๆ ใช้สีสว่าง ๆ มีส่วนประกอบของภาพที่ไม่ถูกบีบ เน้นไปยังคุณภาพที่แปรผันของแสง (มักจะเน้นไปยังผลลัพธ์ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของเวลา) เนื้อหาของภาพเป็นเรื่องธรรมดา ๆ และมีมุมมองที่พิเศษ

จิตรกรแนวประทับใจได้นึกกรอบการวาดที่มาจากอดีต พวกเขาจึงได้ชื่อว่าเป็นพวกขบถ พวกเขาได้วาดภาพจากสิ่งที่อยู่ตรงหน้าในปัจจุบันให้ดูประหลาดและไม่สิ้นสุดสำหรับสาธารณชนที่มาดูงานของพวกเขานักวาดแนวนี้ปฏิเสธที่จะนำเสนอความงามในอุดมคติ และมองไปยังความงามที่เกิดจากสิ่งสามัญแทน พวกเขามักจะวาดภาพกลางแจ้ง มากกว่าในห้องสตูดิโอ อย่างที่ศิลปินทั่วไปนิยมกัน เพื่อที่จะลอกเลียนแสงที่แปรเปลี่ยนอยู่เสมอในมุมมองต่าง ๆ

ภาพวาดแบบลัทธิประทับใจ ประกอบด้วยการวาดพู่กันแบบเป็นเส้นสั้น ๆ ของสีซึ่งไม่ได้ผสมหรือแยกเป็นสีใดสีหนึ่ง ซึ่งได้ให้ภาพที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและมีชีวิตชีวา พื้นผิวของภาพวาดนั้นมักจะเกิดจากการระบายสีแบบหนา ๆ ซึ่งทำให้พวกเขาแตกต่างจากนักเขียนยุคเก่าที่จะเน้นการผสมผสานสีอย่างกลมกลืนเพื่อให้ผู้อื่นคิดว่ากำลังมองภาพวาดบนแผ่นแปรงไม้ให้น้อยที่สุด องค์ประกอบของลัทธิประทับใจยังถูกทำให้ง่ายและแปลกใหม่ และจะเน้นไปยังมุมมองแบบกว้าง ๆ มากกว่ารายละเอียด

ศิลปินในลัทธินี้ นิยมออกไปแสวงหาความประทับใจจากแสงสี บรรยากาศ และเหตุการณ์จากสิ่งแวดล้อมภายนอกแทนที่จะนั่งเขียนรูปอยู่ภายในสตูดิโอ ทั้งนี้ศิลปินต้องการจะสังเกตคุณค่าของแสงสว่างที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ตามวันเวลาและฤดูกาล จึงไม่มีทางใดที่จะทำได้นอกจากต้องออกไปสังเกตจากธรรมชาติโดยตรง ศิลปินกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ ได้เข้าถึงการแสดงออกเรื่องแสง โดยใช้หลักทฤษฎีแสงอาทิตย์มาช่วยให้สีมีความกระจ่างสดใสยิ่งขึ้น ศิลปินอิมเพรสชันนิสต์ ไม่นิยมใช้สีดำเพื่อให้เกิดน้ำหนักเงาอย่างกลุ่มศิลปินนีโอ-คลาสสิก และเรียลลิสม์ แต่นิยมใช้สีตรงข้ามเป็นน้ำหนักเงาแทน พวกเขาเขียนภาพภายใต้การผสมกันด้านรูปทรงที่เกิดขึ้นด้วยสี แสงและ

เงารวมทั้งแสงสะท้อนและเงาที่ตกทอดด้วย รวมไปถึงการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่ค้นพบมา ผสานกับลัทธิธรรมชาตินิยม (Naturalism) ผนวกเข้ากับความสามารถเฉพาะตัวของศิลปินแต่ละคน ทำให้เกิดการแสดงออกทางศิลปะ โดยไม่บังคับตนเอง และสามารถปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่าง ส่วน ศิลปินที่สร้างงานประติมากรรมแนวอิมเพรสชันนิสม์ก็เช่นเดียวกัน ที่เน้นการแสดงออกถึงความ ประทับใจ อารมณ์ความรู้สึก

ภาพประกอบที่ 18 : Impression, Sunrise. Claude Monet

ภาพประกอบที่ 19 : Haystacks at the End of Summer. Claude Monet

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เซอร์เรียลลิซึม (Surrealism) เป็น “ลัทธิ” หรือ “ขบวนการ” ทางวรรณศิลป์และทัศนศิลป์ที่เกิดขึ้นในฝรั่งเศสช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง อ็องเดร เบรอตง (Andre Breton) เข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มดาดา (Dadaism) ที่มีเป้าหมายใช้ความก้าวร้าวรุนแรงเพื่อต่อต้านสงคราม ต่อต้านค่านิยมของชนชั้นกลางทุกชนิดรวมทั้งคริสต์ศาสนา ต้องการทำลายขนบประเพณีที่ชนชั้นกลางสะสมไว้รวมทั้งศิลปวรรณคดีด้วย หลังจากร่วมทำกิจกรรมกับกลุ่มดาดาอยู่ระยะหนึ่งเบรอตงกับเพื่อนก็แยกตัวออกมาตั้งกลุ่มใหม่ คือ กลุ่มเซอร์เรียลลิซึม ซึ่งยังรับเอาความก้าวร้าวมุ่งทำลายค่านิยมของชนชั้นกลางของดาดาเป็นฐานแต่มุ่งสร้างค่านิยมใหม่

เอกลักษณ์ของศิลปะเซอร์เรียลลิซึมก็คือการใช้สิ่งที่ไม่คาดคิดที่เรียกว่า ความบังเอิญ (Chance) มาเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอผลงาน โดยเฉพาะการหยิบเอาสิ่งของสองอย่างหรือมากกว่านั้นซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกันมาวางไว้ด้วยกัน เหมือนเป็นการพบกันโดยบังเอิญที่ก่อให้เกิดความหมาย แม้แต่ละอย่างจะไม่มีมีความเกี่ยวเนื่องกันเลย แต่เมื่อมาอยู่ร่วมกันในพื้นที่เดียวกัน ก็ย่อมจะกระตุ้นให้ผู้ชมเกิดจินตนาการและความรู้สึกถึงเอกภาพแบบใหม่ ซึ่งไม่ขึ้นกับเหตุผลหรือตรรกะใดๆ ในโลกกายภาพ รูปแบบผลงานศิลปะจะใช้วิธีการนำเอาสิ่งที่เป็นสภาวะปกติวิสัยตั้งแต่ 2 สิ่งที่อยู่เข้ากันไม่ได้มาจัดรวมประกอบกัน และแต่งเติมผสมผสานให้ดูเป็นสิ่งเดียวกันอย่างกลมกลืน รวมถึงการเชื่อมโยงความรู้สึกสัมผัสและประสบการณ์ทางการเห็นให้สอดคล้องกับความคิด เชื่อมโยงให้เป็นเรื่องใหม่

เซอร์เรียลลิซึมก่อตั้งขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี พ.ศ. 2459 ซึ่งพัฒนาต่อเนื่องมาจากกลุ่มดาดา โดยในปี พ.ศ. 2465 สมาชิกในกลุ่มดาดาได้แยกตัวออกไปและรวมกันใหม่อีกครั้งที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส จากการแถลงการณ์อย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรชื่อว่าแถลงการณ์เซอร์เรียลลิซึม (Manifeste du Surrealisme) โดยเบรอตง ได้รับการเผยแพร่เมื่อปีพ.ศ. 2467 โดยนับเอาจากการรวมตัวกันของบรรดาผู้จัดทำวรรณกรรมที่พวกเซอร์เรียลลิสต์เป็นกองบรรณาธิการ ซึ่งตอนนั้นวารสารฉบับนี้ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของดาดาในฝรั่งเศสอันเป็นทัศนะเดียวกับที่วอลเทอร์ เบนจามิน ได้เสนอไว้ในบทความ Surrealism: The Last Snapshot of the European Intelligentsia ซึ่งเนื้อหาสำคัญในแถลงการณ์ คือ การขบถต่อค่านิยมของชนชั้นกลางตลอดจนขนบและกฎเกณฑ์ทุกชนิดเพื่อให้ได้มาซึ่งเสรีภาพในการแสดงออกซึ่ง “ตัวตนภายใน” หรือ “ความคิดบริสุทธิ์” หรือ “จิตไร้สำนึก” ที่ถูกเก็บกดไว้ต้องการแสวงหรือบรรลุถึงความจริงสูงสุดอันเกิดจากการผสมรวมของความฝันกับความจริงแห่งโลกภายนอก กล่าวคือ ต้องการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดภายในออกมาอย่างเสรีในทุกรูปแบบ โดยปราศจากการควบคุมใดๆ ทั้งสิ้น อ็องเดร เบรอตง เป็นผู้ริเริ่มเผยแพร่แนวคิดของกลุ่มเซอร์เรียลลิซึม เขาเคยเป็นนักเรียนแพทย์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งทำให้ได้มีโอกาสศึกษาแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่เซอร์เรียลลิซึมต่างเห็นว่า ทฤษฎีเกี่ยวกับจิตไร้สำนึกของฟรอยด์มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตและการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมของมนุษย์ เบรอตงและพรรคพวกได้นำเอา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

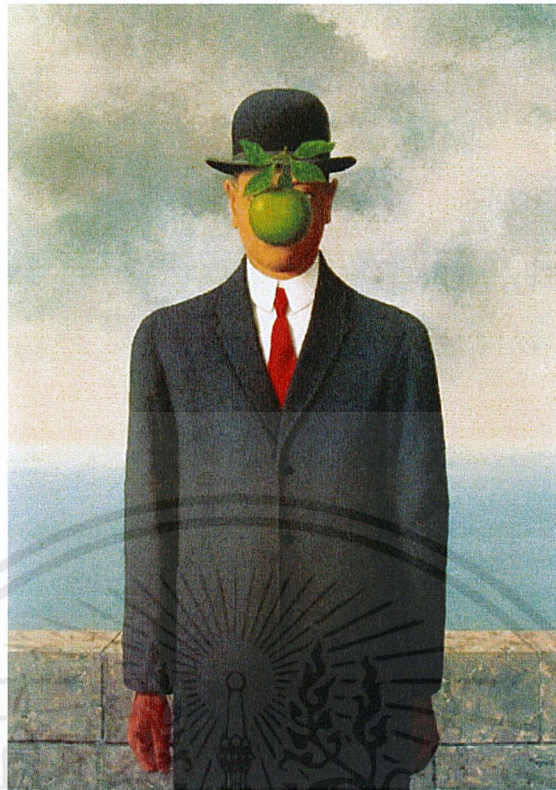
วิธีการเชื่อมโยงเสรี (Free association) ของฟรอยด์มาประยุกต์ใช้กับศิลปะ โดยให้ศิลปินวาดรูปหรือเขียนสิ่งที่ลอยเข้ามาในความคิดโดยไม่ต้องสนใจเหตุผลตรรกะใดๆ งานศิลปะของเซอร์เรียลลิซึมจึงเป็นทั้งเนื้อหาและสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ผุดบังเกิดจากจิตไร้สำนึก (หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นการสร้างสรรค์จากโลกภายในของศิลปินและโลกที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์ของโลกกายภาพ)

หลุยส์ อารากง (Louis Aragon) หนึ่งในแกนนำคนสำคัญเสนอว่า แนวคิดและวาทกรรมของเซอร์เรียลลิซึมนั้นเป็นผลผลิตที่เกิดจากเวลา ความแตกต่างในแง่ก็คือ เซอร์เรียลลิซึมเป็นกลุ่มที่เริ่มต้นระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 เรียกว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางปรัชญาศิลปะที่แทรกตัวขึ้นมาท่ามกลางความวุ่นวายหายนะของอารยธรรม และเซอร์เรียลลิซึมต่อต้านความจริงที่เรารับมาจากการไตร่ตรองขบคิดหาเหตุผล จนถึงองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ หรือปรัชญาแนวปฏิฐานนิยมด้วยว่า ความจริงเหล่านี้เป็นเพียงความจริงชั้นสองซึ่งไม่สำคัญ หรือไม่อาจเปลี่ยนแปลงและแก้ไขปัญหาใหญ่ๆ ของมนุษยชาติ พวกเขาเซอร์เรียลลิซึมจึงมองว่าสงครามที่พรากชีวิตคนนับล้านภายในระยะเวลาไม่กี่ปีเป็นผลมาจากระบบคิดหรือจิตสำนึกที่เป็นใหญ่เหนือมนุษย์ ดังนั้นหนทางเดียวที่จะหลีกเลี่ยงมิให้เกิดสงครามซ้ำรอย ก็จำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องสำรวจหาเส้นทางใหม่ (ที่คาดเดาได้เริ่มไว้) ซึ่งพวกเขาเซอร์เรียลลิซึมพบว่ามันอยู่ในห้วงความฝัน หรือดำรงอยู่ในนิยามที่จิตสำนึกและเหตุผลของเราหลับใหล

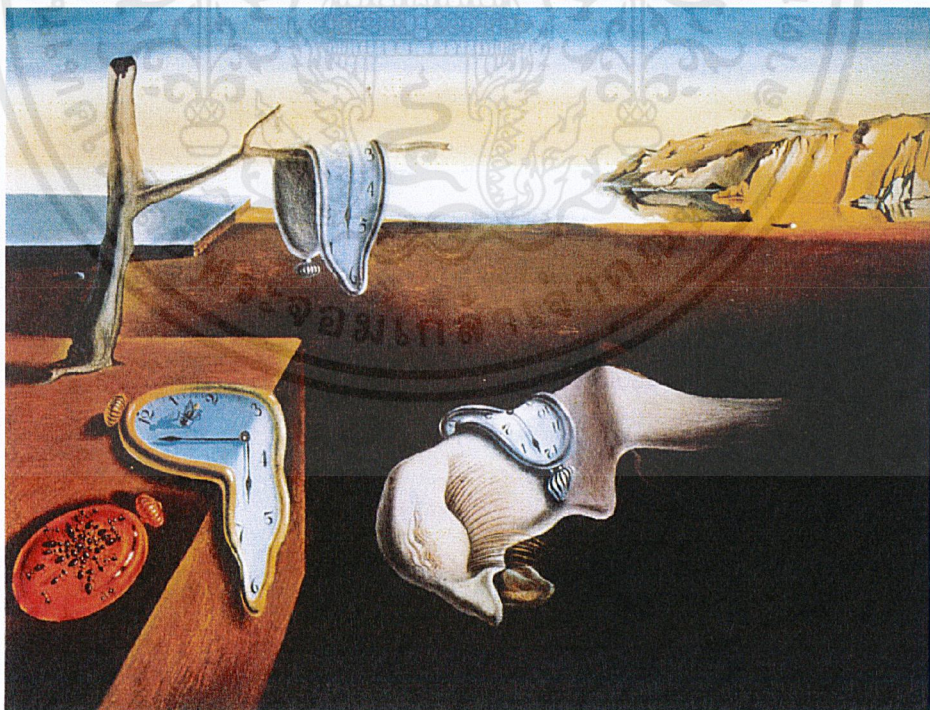

ภาพประกอบที่ 20 : The mysteries of the horizon. Rene magritte

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 21 : The son of man. Rene magritte

ภาพประกอบที่ 22 : The persistence of memory. Salvador Dali

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

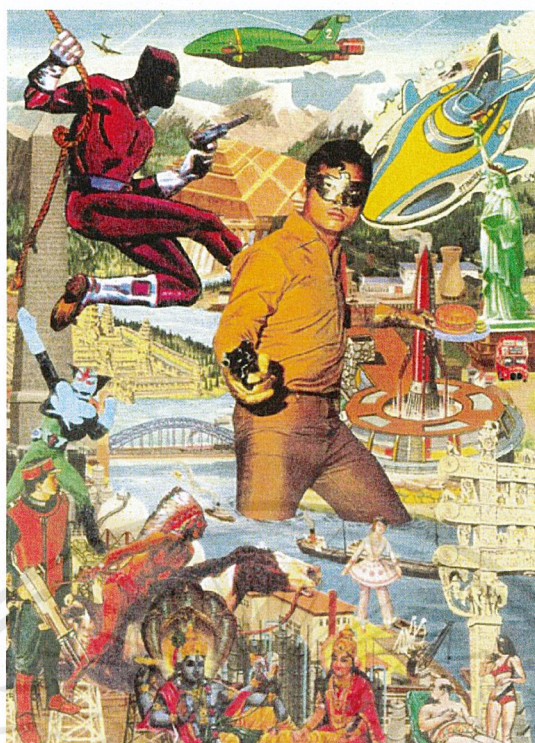
2.3 อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน

เศรษฐพงศ์ โปวาทอง จบจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , Central St. Martins และ Chelsea College of Art & Design คือนักคอลลาจตัวจริงผู้มีพื้นฐานมาจากการออกแบบภาพประกอบ และนิยายสาร แม้ว่า 12 ปีที่ผ่านมา เขาจะทำงานบรรณาธิการนิยายสารเป็นอาชีพหลักก็ตาม (Katch, Mono, ARENA, FHM) แต่ก็ยังใช้เวลาว่างสร้างงานคอลลาจออกมาอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ปี 2002 เป็นต้นมา

Perfect Dreams ผลงานรวมเล่มของเขาซึ่งจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ a book เมื่อปี 2005 ใต้ถูกนิยายสาร Dazed & Confused Japan เลือกลงให้เป็น 1 ใน 100 Inspiration Artist Books จากรอบ 40 ปี (1968-2008) อีกด้วย

เขาชื่นชอบงาน Pop art หลงใหลในเสน่ห์ของความ kitsch และสไตล์ของภาพเขียนเก่า นั่นคือที่มาของการนำภาพจากหลากหลายยุคสมัยต่างสไตล์มาผสมผสานกันเป็นเรื่องราวใหม่ ในงานคอลลาจที่ดูสนุกสนานตื่นเต้น สอดแทรกอารมณ์ขันแบบตลกขำและการเสียดสีอยู่ในภาพสีสันสดใส มากด้วยรายละเอียดอันประณีตงดงามซับซ้อน ปกคลุมด้วยความรู้สึกเหมือนจริงจากการใช้ภาพต่างๆจากหลากหลายยุคสมัยให้มาอยู่ร่วมกัน ได้จนแทบแยกไม่ออกระหว่างภาพแห่งความจริงกับความฝัน

ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลของ เศรษฐพงศ์ โปวาทอง ในรูปแบบองค์ประกอบ สี และจังหวะ ในการเลือกใช้ภาพหรือเทคนิคการตัดปะที่เป็นเอกลักษณ์ การวางภาพแบบไม่คำนึงถึงสเกลความเป็นจริง สีเส้นที่สดใสและเต็มไปด้วยภาพค้ายิ่งยวดตามหัวใจไปตามหนังสือภาพเก่าๆ และความซุกซนวุ่นวายของภาพภายในงานของศิลปิน สามารถทำให้เกิดการตีความไปได้ในหลายๆแง่ สร้างความรู้สึกให้กลับผู้ชมตามประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป ทำให้เกิดความจริงหลายๆชุดในภาพเดียวได้

ภาพประกอบที่ 23 : One of my favourite images (made for my M.A. thesis project - 'Exchange' - a book about cultural crossover) <https://www.facebook.com/DoubleOSeth>

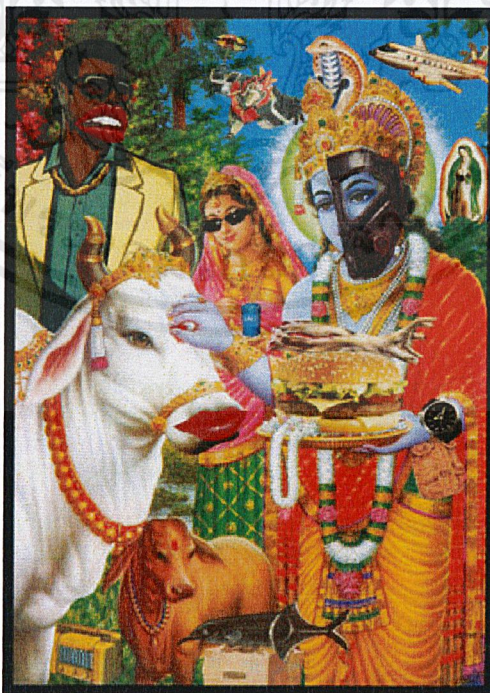

ภาพประกอบที่ 24 : Double O Seth limited edition book for Zine exhibition
'Thaipan-Jaland' <https://www.facebook.com/DoubleOSeth>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพประกอบที่ 25 : (A normal day 2010) <https://www.facebook.com/DoubleOSeth>

ภาพประกอบที่ 26 : (Big Mac with an extra arm 2007) <https://www.facebook.com/DoubleOSeth>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 แนวความคิดสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าเกิดข้อสงสัยและตั้งคำถามกับความงามหรือสุนทรียภาพในความงามที่ถูกแบ่งได้ชัดเจนอย่างเช่น ศิลปะชั้นสูง (High art) และ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art) ในความงามที่ถูกทำมาในเชิงวัฒนธรรม อุตสาหกรรม หรือเชิงพาณิชย์

ซึ่งมันก็ถูกสร้างขึ้นมาด้วยการออกแบบที่ไม่ได้ถูกคิดรูปแบบหรือคอนเซ็ปอะไรมาและมันก็ยังเป็นที่นิยมในคนชนชั้นล่างจนถึงกลางได้ในบางส่วนแบบนี้งานศิลปะที่ถูกทำกันมาซ้ำๆ เดิมๆ ภาพเขียนที่ทำมาเพื่อขาย โดยเฉพาะ มันยังมีคุณค่าเท่ากับงานศิลปะชั้นสูง หรืองานที่มีคอนเซ็ปถูกคิดมาอย่างเป็นระบบ ความแตกต่างระหว่างศิลปะชั้นสูงและศิลปะชั้นต่ำคืออะไรเราใช้อะไรในการวัดค่าของงานนั้นๆ

สื่อจิตรกรรมที่สร้างขึ้นจึงเกิดมาเพื่อค้นหามุมมองความจริงในแง่อื่น กับประสบการณ์ของผู้ชมงานความเป็นมาชาติของสิ่งของดาชดั้นในมุมมองแต่ละคนอาจออกมาไม่เหมือนกันซึ่งนำไปสู่การค้นหาความจริงในมุมมองอื่นของงานศิลปะกับสุนทรียภาพของความดาชดั้นว่าคุณค่าของมันเทียบเท่ากับความเป็นศิลปะชั้นสูงหรือไม่ โดยการนำภาพโปสเตอร์วิวิทวทัศน์ตามท้องตลาดทั่วไป ภาพโปสเตอร์ที่ใช้ภาพถ่ายธรรมชาติถูกตัดต่อแบบรวดเร็ว ไม่มีความเป็นจริงของระยะภาพและถูกผลิตในปริมาณมาก มันดูไร้ค่าและเป็นได้แค่ภาพติดผนังธรรมดาถูกนำมาจัดองค์ประกอบใหม่รวมเข้ากับภาพเขียนมาสเตอร์พีซของศิลปินหลากหลายลัทธิสร้างเป็นภาพต้นแบบด้วยวิธีการตัดต่อในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำมาเพนท์ลงบนเฟรมผ้าใบ เพื่อสร้างเป็นงานจิตรกรรมในรูปแบบใหม่ที่เกิดจากการรวมกันของ ศิลปะชั้นสูง และ ศิลปะชั้นต่ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม ข้าพเจ้าได้หาข้อมูลทางด้านภาพถ่าย ภาพกราฟิก ที่เกี่ยวข้องกับความตายคืนทั่วไป จากโปสเตอร์ตามตลาด และรูปภาพเขียนมาสเตอร์พีซต่างๆจากอินเทอร์เน็ต เอาเป็นตัวเลือกไว้จำนวนหนึ่ง เพื่อง่ายต่อการคัดเลือกภาพ และการตัดต่อในการทำภาพร่าง ภาพทุกภาพถูกจัดวางและตัดต่อด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ให้ออกเห็นถึงความเข้ากันในตัวโทนสี หรือความหมายของภาพนั้นๆ เลือกภาพต้นแบบที่เหมาะสมกับเรื่องราวเทคนิคมาขยายเป็นผลงานจริง

3.1 ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง

ภาพร่างชุดที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 1

การนำภาพมาสเตอร์ที่ซื้อมาจัดวางเข้ากับภาพวิวทิวทัศน์ที่ดูคล้ายดินทั่วไป ทำให้เกิดการตั้งคำถามในเรื่องของคุณค่า และความหมายเดิมของภาพ ในภาพร่างชุดนี้เน้นไปในเรื่องของโทนสี และความเข้ากันของภาพทั้งบรรยากาศและวัตถุ เพื่อความต่อเนื่องของภาพในการตัดต่อให้ออกมาดูเป็นภาพเดียวกันมากที่สุด ปัญหาหลักในภาพร่างชุดนี้เป็นเรื่องของการหาภาพที่นำมาใช้ในการตัดต่อ ภาพบางภาพมีลักษณะที่น่าใช้เป็นต้นแบบ แต่เมื่อนำมารวมกับอีกภาพก็ไม่ได้เข้ากันเลยทันที ต้องใช้รูปภาพจำนวนเยอะในการสร้างภาพร่างหนึ่งภาพ

ได้นำภาพร่างชิ้นที่ 1 มาสร้างสรรคผลงาน เพราะเป็นภาพร่างที่มีความสมบูรณ์ของการจัดองค์ประกอบ โทนสี และความหมายภาพได้ดีที่สุด

ภาพร่างชุดที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

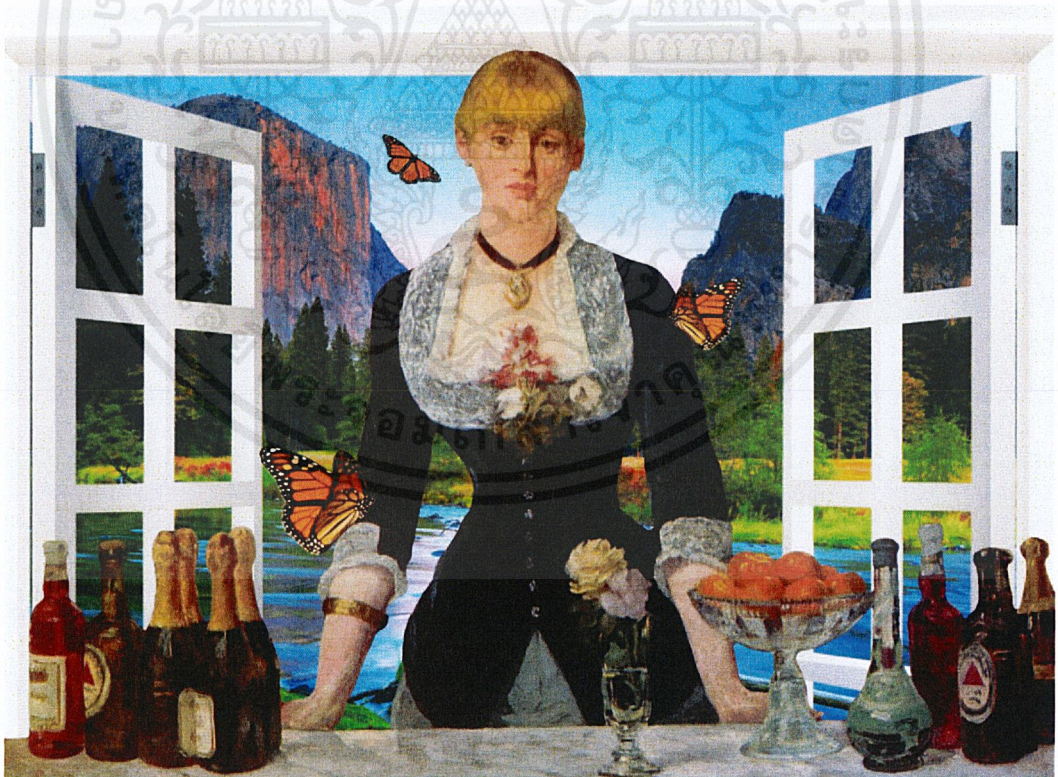
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 2

การนำภาพมาสเตอร์พีชมาจัดวางเข้ากับภาพวิวทิวทัศน์ที่ดูดาษดื่นทั่วไป ทำให้เกิดการตั้งคำถามในเรื่องของคุณค่า และความหมายเดิมของภาพ ในภาพร่างชุดนี้เน้นไปในเรื่องของโทนสี และความเข้ากันของภาพทั้งบรรยากาศและวัตถุ เพื่อความต่อเนื่องของภาพในการตัดต่อให้ออกมาดูเป็นภาพเดียวกันมากที่สุด ในภาพร่างชุดนี้มีการเลือกใช้ภาพเขียนมาสเตอร์พีชที่มีลักษณะการลงสีแบบเป็นแป้นระนาบ ไม่มีเฉดสีเยอะ เพื่อให้ความรู้สึกลงในแบบกราฟิกทั่วๆไป ทำให้ภาพร่างชุดนี้ง่ายต่อการตัดต่อเข้าหากัน

ได้นำภาพร่างชิ้นที่ 3 มาสร้างสรรคผลงาน เนื่องจากมีการจัดองค์ประกอบของชุดสีที่ลงตัวเป็นชุดสีที่ต่างไปจากเดิม โดยใช้ชุดสีแบบภาพย้อนแสง

ภาพร่างชุดที่ 3

ภาพร่างชิ้นที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 3

การนำภาพมาสเตอร์พีชมาจัดวางเข้ากับภาพวิวทิวทัศน์ที่ดูค้ายิ่งขึ้นไป ทำให้เกิดการตั้งคำถามในเรื่องของคุณค่า และความหมายเดิมของภาพ ในภาพร่างชุดนี้เน้นไปในเรื่องของโทนสี และความเข้ากันของภาพทั้งบรรยากาศและวัตถุ เพื่อความต่อเนื่องของภาพในการตัดต่อให้ออกมาดูเป็นภาพเดียวกันมากที่สุด ภาพร่างชุดนี้มีการเลือกใช้ภาพที่ให้ระยะที่แตกต่างออกไปจากภาพร่างชุดก่อนหน้านี้ เพื่อให้เกิดองค์ประกอบในรูปแบบใหม่ๆ จากงานที่ภาพมา ปัญหาหลักในภาพร่างชุดนี้เป็นเรื่องของกราฟิกที่นำมาใช้ในการตัดต่อ ภาพบางภาพมีลักษณะมุมมองที่ต่างกันไป การเอามารวมกันของแต่ละภาพ จึงต้องถูกคัดในหลายด้าน เช่น มุมมอง โทนสี ระยะ

ได้นำภาพร่างชิ้นที่ 3 มาสร้างสรรค์ผลงาน เนื่องจากมีองค์ประกอบภาพที่สมบูรณ์คือ มีสีที่หลากหลาย โทนสีไปในทิศทางเดียวกับสีต้นในภาพ มีพื้นผิวที่น่าเพนท์ในเทคนิคเกรียง

ภาพร่างชุดที่ 4

ภาพร่างชิ้นที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 4

การนำภาพมาสเตอร์พีชมาจัดวางเข้ากับภาพวิวทิวทัศน์ที่ดูคล้ายต้นทั่วไป ทำให้เกิดการตั้งคำถามในเรื่องของคุณค่า และความหมายเดิมของภาพ ในภาพร่างชุดนี้เน้นไปในเรื่องของ โทนสี และความเข้ากันของภาพทั้งบรรยากาศและวัตถุ เพื่อความต่อเนื่องของภาพในการตัดต่อให้ออกมาดูเป็นภาพเดียวกันมากที่สุด ในภาพร่างชุดนี้มีการเลือกใช้ภาพเขียนมาสเตอร์พีชประเภทเซอร์เรียลลิสม์ เพื่อหาคู่ประกอบที่ดูแตกต่างจากภาพเขียนเดิม โดยคำนึงถึงองค์ประกอบภาพในลักษณะความเป็นจริง ทำให้ภาพเซอร์เรียลลิสม์ถูกลบบทบาทลงไปเป็นภาพวิวทิวทัศน์ทั่วไป

ได้นำภาพร่างชิ้นที่ 3 มาสร้างสรรค์ผลงาน เนื่องจากมีการจัดองค์ประกอบของภาพที่สมบูรณ์คือ มีโทนสีไปในทิศทางเดียวกันสีกันในภาพให้ความรู้สึกเย็นสบาย

กระบวนการสร้างสรรค์งาน

จากประสบการณ์ แนวความคิดและแรงบันดาลใจและความชอบ นำมาซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในการค้นคว้า ศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม และนำมาสร้างเป็นผลงานจิตรกรรมในวิทยานิพนธ์ชุดนี้ เลือกที่จะใช้ภาพสำเร็จจากสื่อต่างๆ นำมาสร้างรูปทรงใหม่และเนื้อหาเรื่องราวของภาพอย่างสนุกสนาน สอดคล้องตามความรู้สึกและจินตนาการของข้าพเจ้าเอง โดยสร้างภาพร่างจากการ (Collage) ลงบนโปรแกรมคอมพิวเตอร์นำมาขยายเป็นผลงานจริง โดยนำภาพล่างมาขยายลงบนเฟรมผ้าใบขนาดใหญ่ขึ้นและใช้วิธีการ (Painting) สีน้ำมันตามแบบภาพร่างที่สร้างขึ้นมา

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์

ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าถึงรายละเอียดของทฤษฎีต่างๆ ทางสุนทรียศาสตร์ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความหมาย ขอบเขต ลักษณะและความสำคัญของผลงานศิลปะ รวมทั้งคุณค่าทางความงาม เกณฑ์ในการตัดสินความงามและประสบการณ์ทางสุนทรียะซึ่งเป็นประสบการณ์ทางใจที่สำคัญต่อวิถีชีวิตมนุษย์ ในบทนี้ ข้าพเจ้าได้นำทฤษฎีต่างๆ ทางสุนทรียศาสตร์ดังกล่าวมานั้น มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับผลงานจิตรกรรม เพื่อหาข้อสรุปถึงสุนทรียศาสตร์ในผลงานจิตรกรรมชุดนี้ เป็นการสร้างความเข้าใจและสามารถเข้าถึงความงามของผลงาน โดยมีรายละเอียดดังนี้คือ

4.1 วิเคราะห์ผลงานโดยรวม

ผลงานชุด “ความงามอันดายนต์” ถูกสร้างสรรค์ขึ้นจากคำถามของตัวข้าพเจ้า ในเรื่องของคุณค่าของภาพเขียนมาสเตอร์พีชกับภาพโปสเตอร์ตามท้องตลาดทั่วไป สุนทรียศาสตร์ในความงามที่ถูกแบ่งเป็น ศิลปะชั้นสูงกับศิลปะชั้นต่ำ

4.1.1 เรื่องราว (Subject)

เกิดจากการตั้งคำถามในเรื่องของ ทัวไป สุนทรียศาสตร์ในความงามที่ถูกแบ่งเป็น ศิลปะชั้นสูงกับศิลปะชั้นต่ำ ความแตกต่างระหว่างศิลปะชั้นสูงกับศิลปะชั้นต่ำคืออะไร เราใช้กฎเกณฑ์อะไรในการวัดค่าความงามของงานนั้นๆ

4.1.2 เนื้อหา (Content)

ใช้ภาพแทนของโปสเตอร์วิวทิวทัศน์กับภาพเขียนมาสเตอร์พีชมาเป็นตัวดำเนินเรื่อง ในผลงานศิลปะชุดนี้ เพื่อสร้างความขัดแย้งในตัวเนื้อหา

4.1.3 การแสดงออก (Expression)

ผลงานศิลปะชุดนี้ มีการแสดงออกทางสี รูปทรง และพื้นที่ ผสมอยู่ด้วยกันโดยเน้นไปทางโทนสีที่สดใส สว่าง และดูแบน ไม่มีมิติมาก เหมือนโปสเตอร์วิวทิวทัศน์ตามท้องตลาด

ผลงานชิ้นที่ 1 รูปทรง (Forms)

ก. รูปทรงที่ใช้เป็นรูปทรงเดิมจาก ภาพเขียนมาสเตอร์พีซ ผสมกับ รูปทรงธรรมชาติ ในรูปแบบเค้า โคร่งเดิม เพื่อสร้างความ กลมกลืนในพื้นที่ที่ต่างกัน

ข. รูปทรงธรรมชาติของหญ้า ใช้ เป็นระยะหน้า เพื่อความ กลมกลืนของระยะภาพ

ผลงานชิ้นที่ 1 พื้นผิว (Textures)

ก. ใช้เทคนิคการจุดตามรูปแบบเดิมของภาพเขียนมาสเตอร์พริต สร้างความแตกต่างระหว่างวัตถุกับพื้นหลังได้ชัดเจน

ข. พื้นหลังใช้เทคนิคการเพนท์แบบเรียบสร้างความแตกต่างระหว่างพื้นที่ เพื่อแบ่งระยะพื้นหลังกับภาพวัตถุระยะหน้า

ผลงานชิ้นที่ 1 สี (Color)

ก. โทนสีโดยรวมอยู่ในวรรณะเย็น ให้ความรู้สึกเย็น สบาย มีโทนสีร้อนแทรกอยู่บ้างแต่ด้วยสีวรรณะเย็นมีสัดส่วนที่มากกว่าจึงคลุมโทนสีทั้งภาพให้เกิดความรู้สึกเย็น สบาย

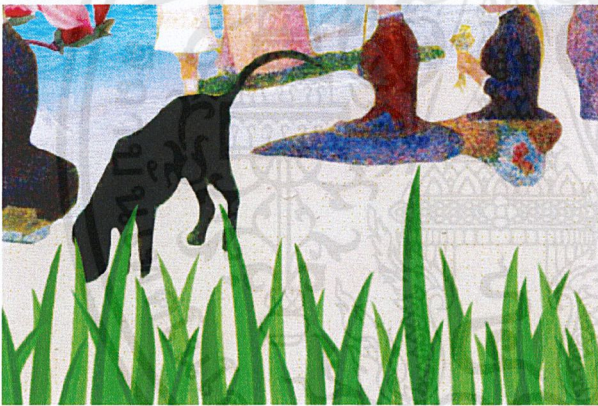

ข. สีระยະหน้าใช้สีสว่างเพื่อแบ่งระยะของภาพ แต่ยังอยู่ในวรรณะเย็น คลุมโทนสีทั้งภาพให้เกิดความรู้สึกเย็น สบาย

ผลงานชิ้นที่ 1 น้าหนัก (Volume)

ก. ใช้สีเข้มในระยะหลัง เพื่อสร้าง
น้ำหนักและมิติให้กับตัวผลงาน
ทำให้มองเห็นแล้วรู้สึกมีความตื้นลึก

ข. ใช้สีอ่อนในระยะหน้า เพื่อสร้าง
น้ำหนักและมิติให้กับตัวผลงาน
ทำให้ระยะของภาพแบ่งอย่าง
ชัดเจน

ผลงานชิ้นที่ 1 ที่ว่าง (Space)

ก. พื้นที่ว่างส่วนพื้นหลัง เป็นภาพของเมฆ ในโทนสีฟ้า ช่วยให้อารมณ์รวมของงานดูไม่อึดอัดเกินไป

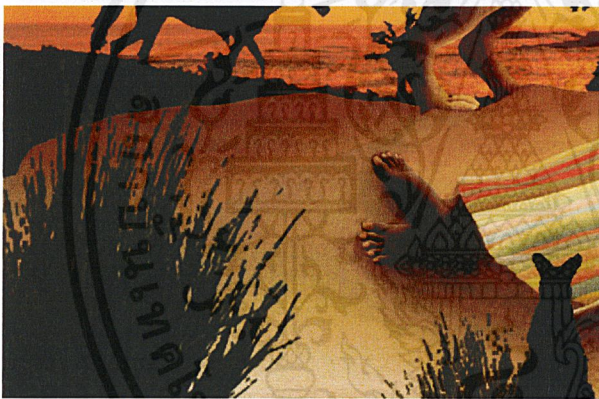

ข. พื้นที่โทนสีฟ้าที่มีสัดส่วนเยอะ ทำให้ภาพรวมของงานดูเย็นสบาย

ผลงานชิ้นที่ 2 รูปทรง (Forms)

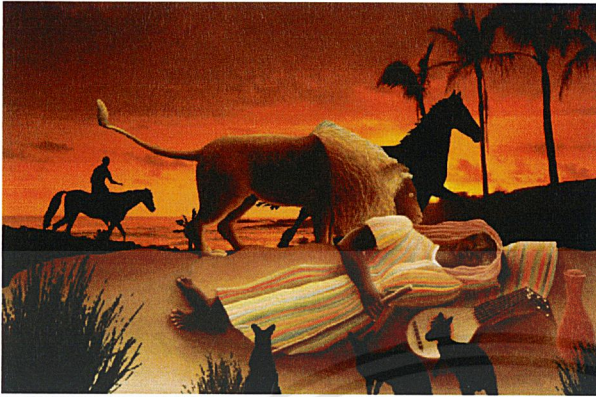

ก. รูปทรงที่ใช้เป็นรูปทรงเดิมจากภาพเขียนมาสเตอร์พีซ ผสมกับรูปทรงธรรมชาติ ในรูปแบบเค้าโครงเดิม เพื่อสร้างความกลมกลืนในพื้นที่ที่ต่างกัน

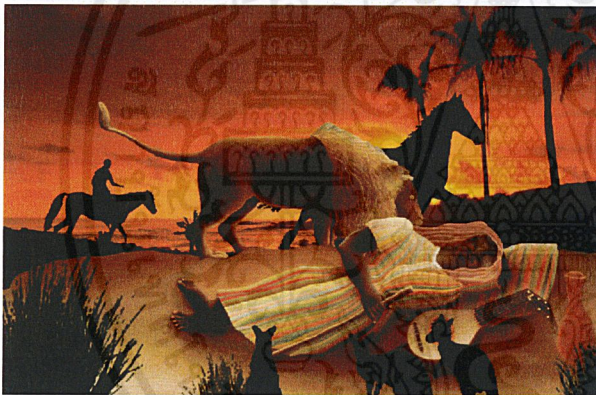
ข. รูปทรงธรรมชาติของหญ้า ใช้เป็นระยະหน้า เพื่อความกลมกลืนของระยະภาพ

ผลงานชิ้นที่ 2 พื้นผิว (Textures)

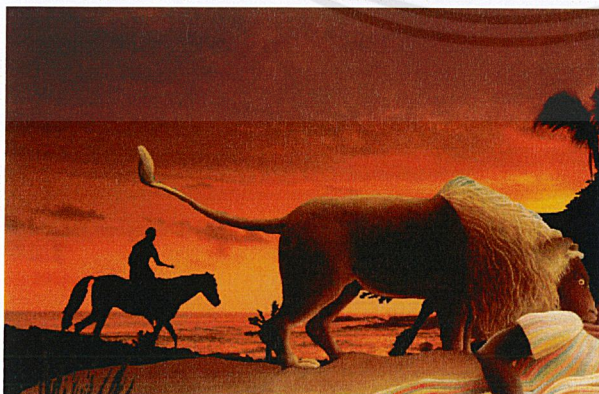

- ก. พื้นผิวของภาพโดยรวมมีลักษณะแบน ระนาบ กลมกลืนเป็นลักษณะเดียวกันทั้งภาพ

ผลงานชิ้นที่ 2 สี (Color)

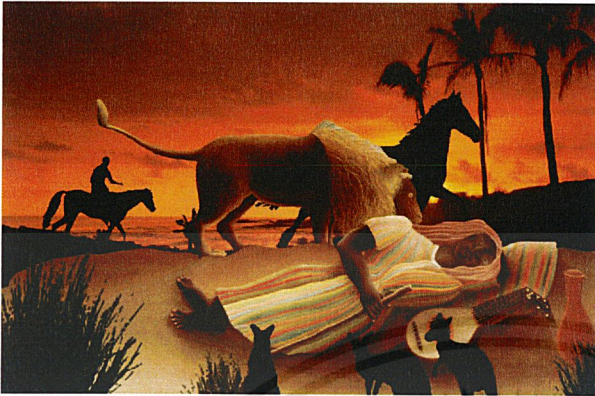
- ก. โทนสีโดยรวมอยู่ในวรรณะร้อน แต่มีสีน้ำตาลผสมอยู่ทั้งภาพให้ความรู้สึกอุ่น

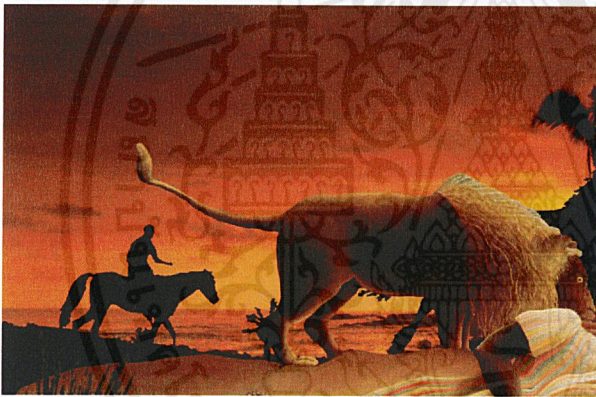
- ข. สีดำเข้มใช้ควบคุมและแบ่งสัดส่วนของระยะภาพได้อย่างชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานชิ้นที่ 2 น้าหนัก (Volume)

ก. น้าหนักภาพระยะหลังเป็นการได้ สีสแบบสว่างไปมืด เพื่อสร้าง น้าหนักและมิติให้กับตัวผลงาน ทำให้มองแล้วรู้สึกมีความตื้นลึก

ข. ใช้น้าหนักสีค่าควบคุมและแบ่ง สัดส่วนของระยะภาพให้ชัดเจน มากขึ้น

ผลงานชิ้นที่ 2 ที่ว่าง (Space)

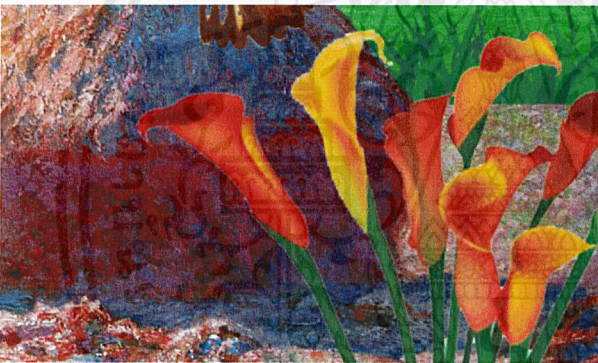

ก. พื้นที่ว่างมีสัดส่วนที่เยอะ ทำให้ ภาพดูไม่อึดอัด ให้ความรู้สึก สบาย ตาม โทนสีและลักษณะ ของภาพต้นแบบ

ผลงานชิ้นที่ 3 รูปทรง (Forms)

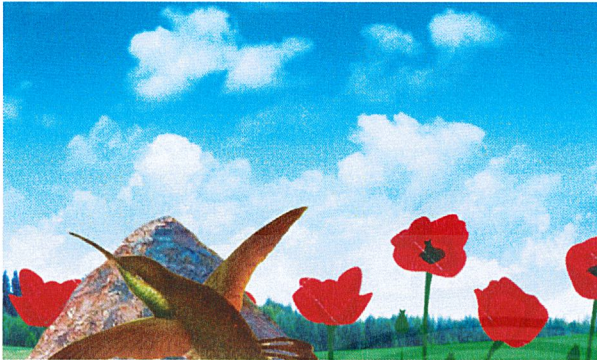

ก. รูปทรงที่ใช้เป็นรูปทรงเดิมจากภาพเขียนมาสเตอร์พีซ ผสมกับรูปทรงธรรมชาติ ในรูปแบบเค้าโครงเดิม เพื่อสร้างความกลมกลืนในพื้นที่ที่ต่างกัน

ข. รูปทรงธรรมชาติของดอกไม้ ใช้เป็นระยະหน้า เพื่อความชัดเจนของระยະภาพ

ผลงานชิ้นที่ 3 พื้นผิว (Textures)

ก. พื้นหลังใช้เทคนิคการเพนท์แบบ
เรียบสร้างความแตกต่างระหว่าง
พื้นที่ เพื่อแบ่งระยะพื้นหลังกับ
ภาพวัตถุระยะหน้า

ข. พื้นผิวระยะหน้าใช้เทคนิคปาด
เกรียง สร้างพื้นผิวที่แตกต่าง กับ
พื้นหลังทำให้ระยะของวัตถุ
ด้านหน้าดูเด่นขึ้น

ผลงานชิ้นที่ 3 สี (Color)

- ก. โทนสีโดยรวมอยู่ในวรรณะเย็น ให้ความรู้สึกเย็น สบาย มีโทนสี ร้อนแทรกอยู่บ้างในระยะหน้า และกลาง แต่ด้วยสีวรรณะเย็นมี สัดส่วนที่มากกว่าจึงคลุมโทนสี ทั้งภาพให้เกิดความรู้สึกเย็น สบาย

ผลงานชิ้นที่ 3 น้ำหนัก (Volume)

- ก. ใช้สีสว่างในระยะหลังใน ลักษณะแบบไล่สี เพื่อสร้าง น้ำหนักและมิติให้กับตัวผลงาน ทำให้มองแล้วรู้สึกมีความตื้นลึก

- ข. น้ำหนักด้านหน้ามีความเข้มกว่า และวิธีการลงสีที่ต่างกัน ทำให้ ระยะหน้าดูเด่นขึ้น

ผลงานชิ้นที่ 3 ที่ว่าง (Space)

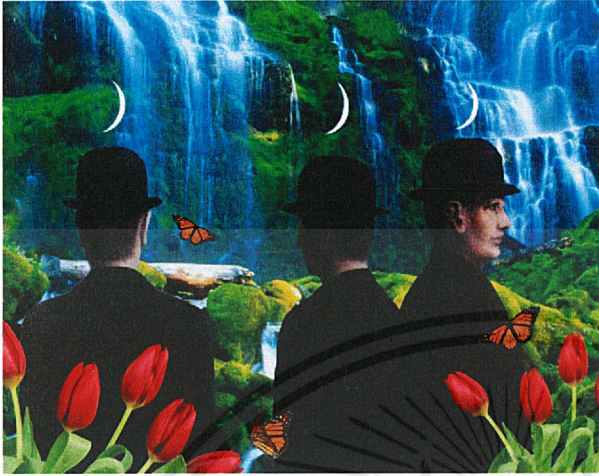

ก. พื้นที่ว่างส่วนพื้นหลัง เป็นภาพของเมฆ ในโทนสีฟ้า ช่วยให้ภาพรวมของงานดูไม่อึดอัดเกินไป

ข. พื้นที่ว่างด้านหน้าช่วยให้ภาพดูต่อเนื่องกันอย่างลงตัวระหว่างระยษหน้ากับระยษหลัง

ผลงานชิ้นที่ 4 รูปทรง (Forms)

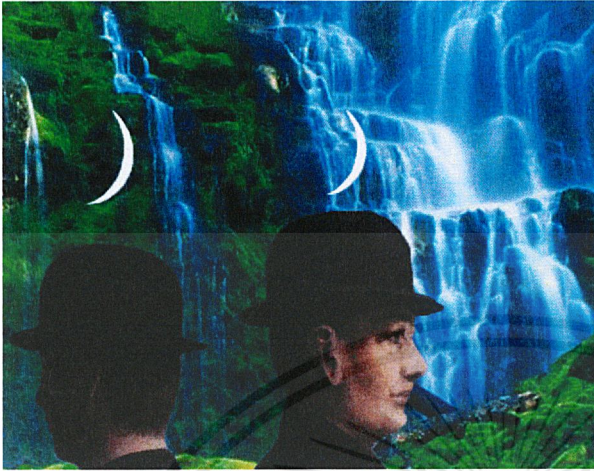
- ก. รูปทรงที่ใช้เป็นรูปทรงเดิมจากภาพเขียนมาสเตอร์พีซ ผสมกับรูปทรงธรรมชาติ ในรูปแบบเค้าโครงเดิม โดยมีสัดส่วนของรูปทรงธรรมชาติที่มากกว่าเพื่อสร้างอารมณ์ใหม่ในภาพเดิม

ผลงานชิ้นที่ 4 พื้นผิว (Textures)

- ก. สัดส่วนของพื้นผิวส่วนใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของรูปทรงธรรมชาติที่ใช้เทคนิคการลงสีแบบทิ้งรอยแปรง เพื่อให้ขัดกับระยະหน้าที่เป็นภาพคนกับดอกไม้ โดยลงสีในลักษณะแบนระยະหน้า เพื่อให้ระยະหน้าดูเด่นขึ้น

ผลงานชิ้นที่ 4 สี (Color)

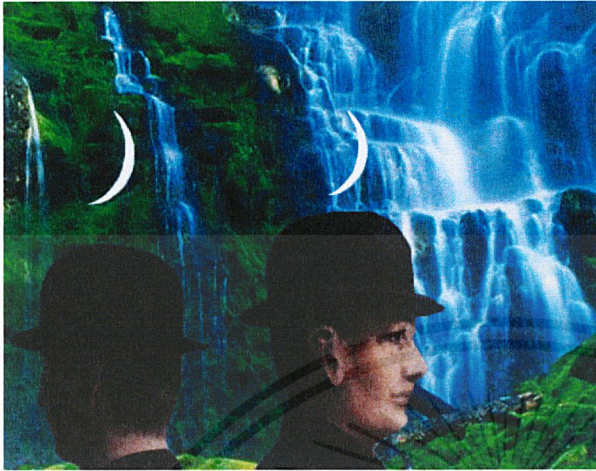

ก. โทนสีโดยรวมอยู่ในวรรณะเย็น ออกไปในทางสีธรรมชาติ สีดำของคนในระยะหน้ายังอยู่ในวรรณะเย็น ทำให้ความรู้สึกเย็นสบาย ในลักษณะของภาพวิวทิวทัศน์ยังคงอยู่

ข. ในระยะหน้ามีสีโทนร้อนของดอกไม้แทรกอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ด้วยสีวรรณะเย็นมีสัดส่วนที่มากกว่าจึงคลุมโทนสีทั้งภาพให้เกิดความรู้สึกเย็นสบาย

ผลงานชิ้นที่ 4 น้่านัก (Volume)

ก. ไซส์เข้มในระยหลัง เพื่อสร้าง
น้่านักและมิติให้กับตัวผลงาน
ทำให้มองแล้วรู้สึกมีความตื้นลึก

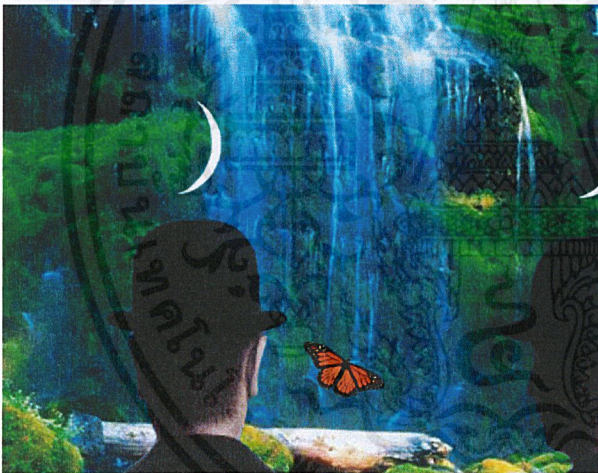

ข. น้่านักด้านหน้ามีลักษณะเป็น
ระนาบชัดกับน้่านักระยหลัง
ทำให้ระยหน้าดูเด่นกว่า

ผลงานชิ้นที่ 4 ที่ว่าง (Space)

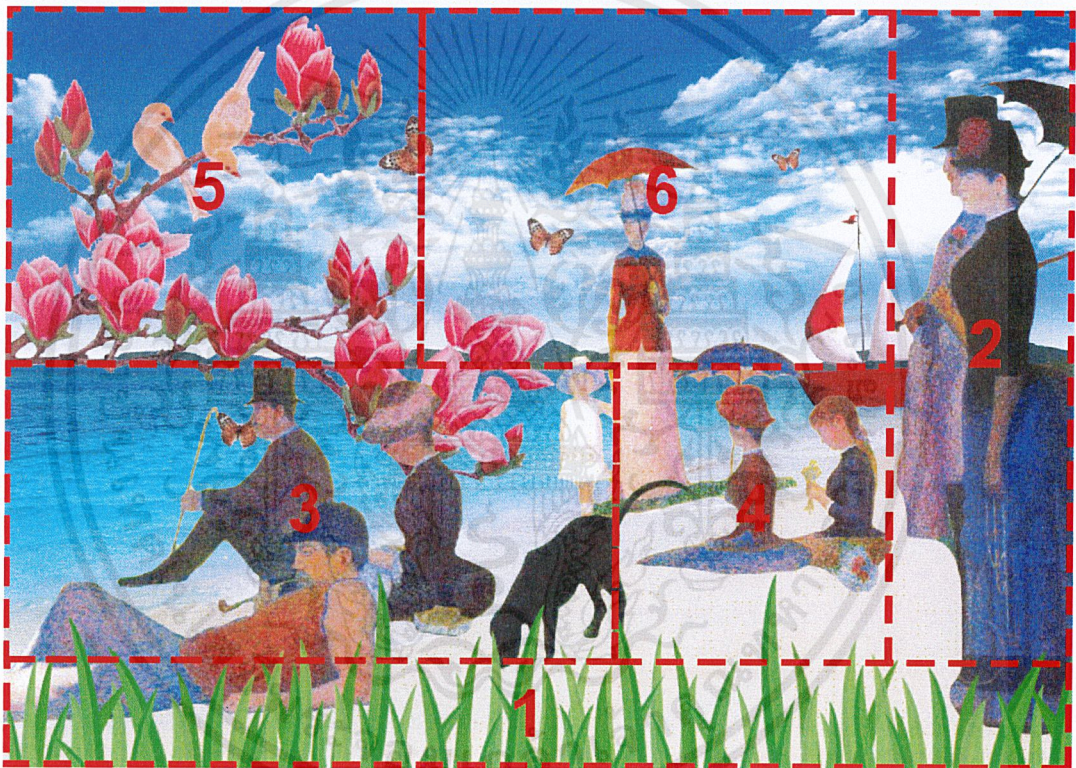
ก. พื้นที่ว่างระยะหน้า เป็นพื้นที่ของภาพคนมาไว้ด้านหน้า เพื่อลดรายละเอียดของพื้นที่หลัง ให้องค์ประกอบดูสมบรูณ์มากขึ้น

ข. พื้นที่ว่างด้านหลังมีรายละเอียดพอสมควร แต่ด้วยสัดส่วนที่มากกว่าระยะหน้าทำให้องค์ประกอบดูไม่อึดอัด

4.3 วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบศิลป์

การสร้างผลงานศิลปะ เป็นการถ่ายทอดการแสดงออก ซึ่งจะถ่ายทอดการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึก ความคิด ความงาม ผลงานที่สร้างขึ้น ประกอบไปด้วย รูปทรงที่ใช้แทนค่าทางความคิดและเนื้อหาที่ทำให้เกิดองค์ประกอบทางนามธรรมได้เช่นกัน รูปทรงของผลงานเป็นสื่อที่จะสามารถอธิบายความคิดที่จะแสดงออกให้ได้รูปทรงที่ต้องการไปในแนวทางเดียวกันกับแนวความคิด ถ้าแยกกันก็จะทำให้ขาดความเป็นเอกภาพ การนำหลักทัศนธาตุมาประกอบกับวิธีการจัดวางองค์ประกอบภาพในส่วนของรูปแบบงานศิลปะจะต้องใช้ความเข้าใจในหลักองค์ประกอบศิลป์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะนำมาวิเคราะห์ในวิทยานิพนธ์ดังนี้

ภาพวิเคราะห์องค์ประกอบผลงานชิ้นที่ 1

4.3.1 ความกลมกลืน (Harmony)

ในความกลมกลืนในงานของข้าพเจ้า มีความกลมกลืนทางการใช้โทนสีที่ไปในทางโทนเดียวกันเป็นสัดส่วนใหญ่ของภาพ และการวางระยะภาพแบบตามหลักความจริง ทำให้องค์ประกอบโดยรวมดูกลมกลืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.2 ความหลากหลาย (Variety)

ความหลากหลายในผลงานของข้าพเจ้าเน้นที่ความละเอียดในการลงสี และการใช้เทคนิค จุดในการทำภาพคนระยะหน้า เพื่อให้ใกล้เคียงกับภาพต้นแบบมากที่สุด ต้องใช้สีหลายสีทับซ้อนกัน จนเกิดเป็นมิติขึ้นมา

4.3.3 ความสมดุล (Balance)

การจัดวางองค์ประกอบในผลงานของข้าพเจ้า ให้ความสำคัญด้านดุลยภาพ โดยนึกถึงการ ถ่วงน้ำหนักให้เกิดแรงปะทะที่เท่ากัน ซึ่งเป็นดุลยภาพแบบสมมาตร ต้องการแสดงความเป็นจริงของภาพทิวทัศน์ที่หลายคนเคยพบเจอ

4.3.4 สัดส่วน (Proportion)

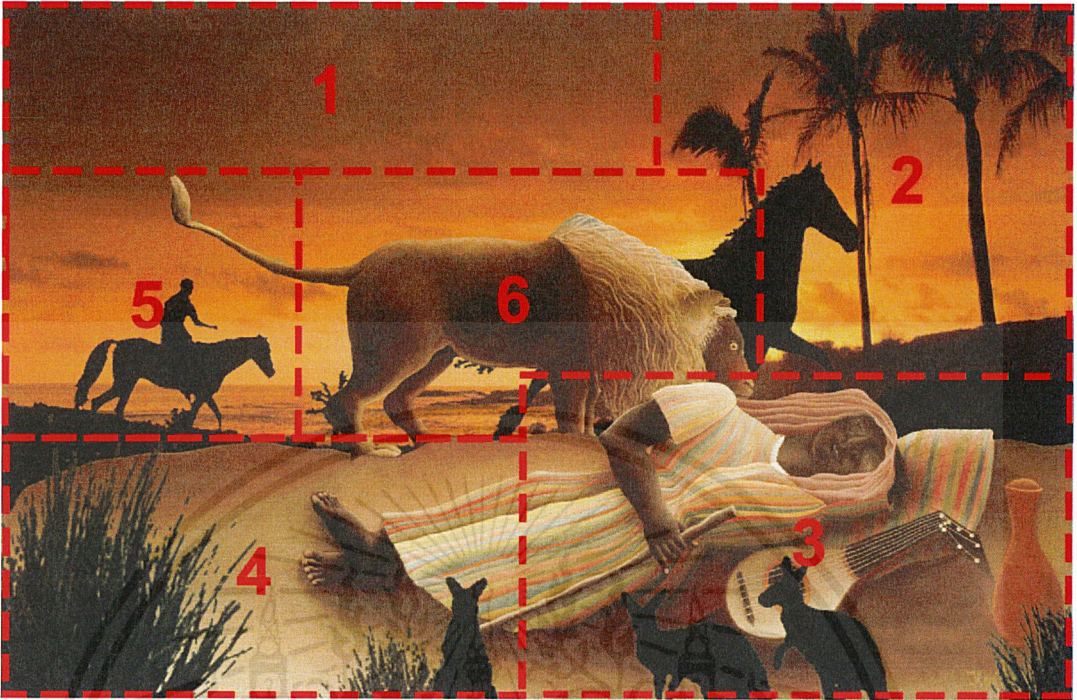
สัดส่วนในผลงานของข้าพเจ้า เป็นเอกภาพที่เกี่ยวกับความสมส่วนซึ่งกันและกันของความ เป็นมิติของรูปทรง น้ำหนัก สี ที่เป็นความสัมพันธ์ที่กลมกลืนกัน ให้ความรู้สึกทางสุนทรีย์และทาง อุดมคติ เป็นสัดส่วนที่ประสานกันอย่างสมบูรณ์

4.3.5 ความเป็นเด่น (Dominance)

รูปทรงเดิมจากภาพเขียนมาสเตอร์พีซที่ผสมกลมกลืนกับภาพหรือรูปทรงธรรมชาติต่างๆ เกิดเป็นความขัดแย้งที่ลงตัวด้วยโทนสี เป็นความโดดเด่นในผลงานข้าพเจ้า

4.3.6 ความเคลื่อนไหว (Movement)

ความเคลื่อนไหวในผลงานของข้าพเจ้า ได้กำหนดให้ทัศนธาตุ เช่น จุด สี น้ำหนัก สร้างสรรค์ให้เกิดการเคลื่อนไหวด้วยการใช้โทนสีและการลงสีแบบไล่สี สร้างความเคลื่อนไหว ความรู้สึกในความเป็นจริง ตามประสบการณ์ของผู้เสพ

ภาพวิเคราะห์องค์ประกอบจากผลงานชิ้นที่ 2

4.3.1 ความกลมกลืน (Harmony)

ข้าพเจ้าสร้างผลงานให้สมดุลกันด้วยการจัดวางองค์ประกอบ และการเลือกใช้สีที่ไปในทิศทางเดียวกัน โดยใช้สีวรรณะร้อน

4.3.2 ความหลากหลาย (Variety)

ความหลากหลายในผลงาน นำเอารูปทรงและทัศนธาตุทางศิลปะต่างๆ ที่หลากหลายซึ่งนำมาจาก สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต และอื่นๆ ในการสร้างงานตามแนวความคิดของข้าพเจ้า

4.3.3 ความสมดุล (Balance)

การจัดวางองค์ประกอบในผลงานของข้าพเจ้า ให้ความสำคัญด้านดุลยภาพ โดยนึกถึงการถ่วงน้ำหนักให้เกิดแรงปะทะที่เท่ากัน ซึ่งเป็นดุลยภาพแบบสมมาตร ต้องการแสดงความเป็นจริงของภาพวิทัศน์ที่หลายคนเคยพบเจอ

4.3.4 สัดส่วน (Proportion)

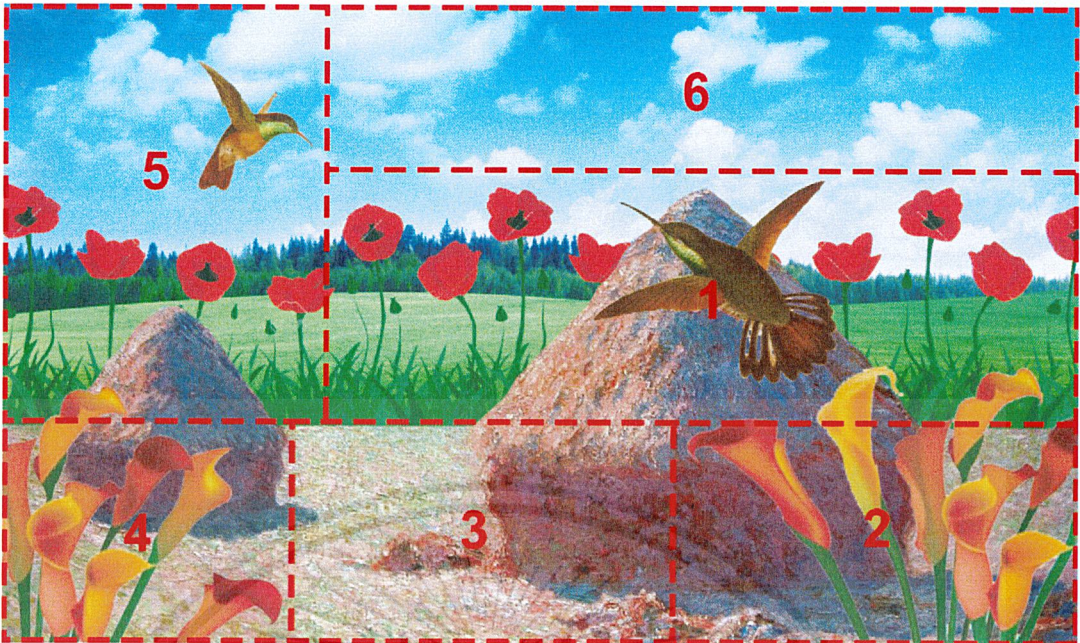
สัดส่วนในผลงานของข้าพเจ้า เป็นเอกภาพที่เกี่ยวกับความสมส่วนซึ่งกันและกันของความ เป็นมิติของรูปทรง น้ำหนัก สี ที่เป็นความสัมพันธ์ที่กลมกลืนกัน ให้ความรู้สึกทางสุนทรีย์และทาง อุดมคติ เป็นสัดส่วนที่ประสานกันอย่างสมบูรณ์

4.3.5 ความเป็นเด่น (Dominance)

ความเป็นเด่นในผลงานชุดนี้ จะอยู่ที่รูปทรงเดิมของภาพเขียนมาสเตอร์พีซ ที่ถูกจัด องค์ประกอบอยู่ในระนาบหน้า เพื่อดึงความเด่นของภาพเดิมออกมาอย่างชัดเจน และเข้าไปอยู่ใน บริบทใหม่ที่สร้างได้อย่างลงตัว

4.3.6 ความเคลื่อนไหว (Movement)

ความเคลื่อนไหวในผลงานของข้าพเจ้า ได้กำหนดให้ทัศนธาตุ เช่น จุด สี น้ำหนัก สร้างสรรค์ให้เกิดการเคลื่อนไหวด้วยการใช้โทนสีและการลงสีแบบไล่สี สร้างความเคลื่อนไหว ความรู้สึกในความเป็นจริง ตามประสบการณ์ของผู้เสพ

ภาพวิเคราะห์องค์ประกอบจากผลงานชิ้นที่ 3

4.3.1 ความกลมกลืน (Harmony)

ในความกลมกลืนในงานของข้าพเจ้า มีความกลมกลืนทางการใช้โทนสีที่ไปในทางโทนเดียวกันเป็นสัดส่วนใหญ่ของภาพ และการวางระยะภาพแบบตามหลักความจริง ทำให้องค์ประกอบโดยรวมดูกลมกลืน

4.3.2 ความหลากหลาย (Variety)

ในส่วนนี้ จะมีการใช้ชุดสีที่หลากหลายในการสร้างสรรค์ผลงาน ใช้เทคนิคการลงสีระยะหน้าด้วยเกรียง เพื่อง่ายต่อการสร้างเม็ดสีหลายสีในการทับซ้อน และนำเอารูปทรงและทัศนธาตุทางศิลปะต่างๆ ที่หลากหลายซึ่งนำมาจาก สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต และอื่นๆ ในการสร้างงานตามแนวความคิดของข้าพเจ้า

4.3.3 ความสมดุล (Balance)

การจัดวางองค์ประกอบในผลงานของข้าพเจ้า ให้มีความสำคัญด้านดุลยภาพ โดยนึกถึงการถ่วงน้ำหนักให้เกิดแรงปะทะที่เท่ากัน ซึ่งเป็นดุลยภาพแบบสมมาตร ต้องการแสดงความเป็นจริงของภาพที่วิทัศน์ที่หลายคนเคยพบเจอ

4.3.4 สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนในผลงานของข้าพเจ้า เป็นเอกภาพที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันของความ เป็นมิติของรูปทรง น้ำหนัก สี ที่เป็นความสัมพันธ์ที่กลมกลืนกัน ให้ความรู้สึกทางสุนทรีย์และทาง อุดมคติ เป็นสัดส่วนที่ประสานกันอย่างสมบูรณ์

4.3.5 ความเป็นเด่น (Dominance)

รูปทรงเดิมจากภาพเขียนมาสเตอร์พีซที่ผสมกลมกลืนกับภาพหรือรูปทรงธรรมชาติต่างๆ เกิดเป็นความขัดแย้งที่ลงตัวด้วยโทนสี และเทคนิคในการลงสีที่ต่างกัน เป็นความโดดเด่นในผลงาน ข้าพเจ้า

4.3.6 ความเคลื่อนไหว (Movement)

ความเคลื่อนไหวในผลงานของข้าพเจ้า ได้กำหนดให้ทัศนธาตุ เช่น จุด สี น้ำหนัก สร้างสรรค์ให้เกิดการเคลื่อนไหวด้วยการใช้โทนสีและการลงสีแบบไล่สี สร้างความเคลื่อนไหว ความรู้สึกในความเป็นจริง ตามประสบการณ์ของผู้เสพ

ภาพวิเคราะห์ห้องค้ประกอบจากผลงานชิ้นที่ 4

4.3.1 ความกลมกลืน (Harmony)

ความกลมกลืนในงานของข้าพเจ้า มีความกลมกลืนทางการใช้โทนสีที่ไปในทางโทนเดียวกันในโทนของวรรณะเย็นเป็นสัดส่วนใหญ่ของภาพ และการวางระยะภาพแบบตามหลักความจริง ทำให้องค์ประกอบโดยรวมดูกลมกลืน

4.3.2 ความหลากหลาย (Variety)

มีการเลือกใช้รูปทรงและทัศนธาตุที่หลากหลายในการจัดองค์ประกอบ ใช้โทนสีเย็น สบาย และดูสดใส มีการสร้างทัศนียภาพให้เกิดบรรยากาศตามจริง

4.3.3 ความสมดุล (Balance)

ใช้ความสมดุลของจุดสีที่เท่าๆกัน หรือเรียกอีกอย่างว่า ความสมดุลแบบปกติการจัดวางองค์ประกอบในผลงาน ให้ความสำคัญด้านดุลยภาพ โดยและคำนึงถึงน้ำหนัก แสงเงา ความอ่อน-เข้มของสี สร้างความสมดุลให้กับพื้นที่ในตัวผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.4 สัดส่วน (Proportion)

สัดส่วนในที่นี้ คือ ความสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมระหว่างขนาดขององค์ประกอบที่แตกต่างกัน ทั้งขนาดที่อยู่ในรูปทรงเดียวกันหรือระหว่างรูปทรง และรวมถึงความสัมพันธ์กลมกลืนระหว่างองค์ประกอบทั้งหลายด้วย ซึ่งเป็นความพอเหมาะพอดี ไม่มากไม่น้อย ขององค์ประกอบทั้งหลายที่นำมาจัดรวมกัน เป็นสัดส่วนที่เกิดขึ้นจากความรู้สึก ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อความงาม จะช่วยเน้นอารมณ์ ความรู้สึก ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์

4.3.5 ความเป็นเด่น (Dominance)

รูปทรงเดิมจากภาพเขียนมาสเตอร์พีซที่ผสมกลมกลืนกับภาพหรือรูปทรงธรรมชาติต่างๆ เกิดเป็นความขัดแย้งที่ลงตัวด้วยโทนสี และเทคนิคในการลงสีที่ต่างกัน เน้นรูปทรงระยະหน้าที่มีลักษณะเป็นระนาบให้ชัดเจน เป็นความโดดเด่นในผลงานข้าพเจ้า

4.3.6 ความเคลื่อนไหว (Movement)

การกระจายส่วนประกอบศิลปะ นอกจากจะสร้างระยະ ความตื้นลึก ของทิศทาง เพื่อให้เกิดทัศนียภาพแล้ว ยังการมีกระจายค่าสีเพื่อสร้างความสนใจ เช่นการไล่สีน้ำหนัจากอ่อนไปเข้ม โดยการคำนึงถึงการเชื่อมโยงของมิติ ส่งผลให้เกิดความชัดเจนของระยະภาพและความเหมือนจริง

บทที่ 5

บทสรุป

จากการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ “ความงามอันค้ำคูณ” ข้าพเจ้าต้องการสื่อให้เห็นถึงมุมมองของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการตั้งคำถามกับสุนทรียภาพในความงาม ที่ถูกแบ่งได้ชัดเจนอย่างเช่น ศิลปะแบบ (High art) และ ศิลปะชั้นต่ำ (Low art) ในความงามที่ถูกทำมาในเชิงวัฒนธรรมอุตสาหกรรม หรือเชิงพานิช ซึ่งมันก็ถูกสร้างขึ้นมาด้วยการออกแบบที่ไม่ได้ถูกคิดรูปแบบหรือคอนเซ็ปอะไรมา และมันก็ยังเป็นที่นิยมในคนชนชั้นล่างจนถึงกลางได้ในบางส่วน แบบนี้งานศิลปะที่ถูกทำกันมาซ้ำๆ เดิมๆ ภาพเขียนที่ทำมาเพื่อขายโดยเฉพาะ มันยังมีคุณค่าเท่ากับงานศิลปะชั้นสูงหรืองานที่มีคอนเซ็ปถูกคิดมาอย่างเป็นระบบหรือไม่ ความแตกต่างระหว่าง ศิลปะชั้นสูง และ ศิลปะชั้นต่ำคืออะไร เราใช้อะไรในการวัดค่าของงานนั้นๆ โลกของศิลปะและการออกแบบนั้นมีการแบ่งชนชั้นวรรณะไม่ต่างไปจากสังคมของมนุษย์เราเลย งานศิลปะและงานออกแบบบางประเภทถูกจัดอยู่ในวรรณะต่ำ เพราะคนบางกลุ่มมองว่ามันช่างเดิม เซย ไร้รสนิยม และไม่จำได้ว่า เป็นงานศิลปะเสียด้วยซ้ำ งานประเภทนี้มีลักษณะเฉพาะตัว มีเสน่ห์ด้วยรูปแบบที่ซื้อบริสุทธิ์ มีความบกพร่อง ผิดพลาด ไม่สมบูรณ์แบบ และให้ความรู้สึกน่าขันแฝงมาด้วย

หวังอย่างยิ่งว่าการสร้างสรรค์งานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ จะเป็นประโยชน์ไม่มากนักน้อยแก่ผู้เสพ เนื่องจากข้าพเจ้าได้พยายามเรียบเรียงบทวิเคราะห์ ข้อมูลต่างๆ ในภาคเอกสาร เพื่อนำเสนอการสร้างสรรคผลงานศิลปะในชุดนี้ไว้อย่างละเอียด ตามลำดับขั้นตอนที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้ามา

ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะไม่เกิดปัญหาอะไรมากนัก เนื่องจากแนวความคิด วิธีการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้ามีความเด่นชัดอยู่แล้ว อาจจะมีนิดหน่อยในเรื่องเวลาในการทำงาน ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมข้าพเจ้าอาจจะมีการศึกษาค้นคว้างานศิลปะในรูปแบบของข้าพเจ้าเพิ่มเติมให้มากขึ้นเพื่อการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในแบบใหม่ที่สมบูรณ์ขึ้นกว่าเดิม

บรรณานุกรม

มุกหอม วงษ์เทศ. 2548. พรมแดนทดลอง. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ openbooks.

เศรษฐพงศ์ โปวาทอง. (2009) **Kitsch : Passion of bad taste & guide to Kitsch.** เข้าถึงได้จาก:
<https://www.facebook.com/DoubleOSeth/> (วันที่ค้นหาข้อมูล: 21 เมษายน 2558).

Kitsch กับวัฒนธรรมโหยหาอดีต. (ม.ป.ป.) เข้าถึงได้จาก: <http://lannatimes.com/2014/04/06/kitsch>
 (วันที่ค้นหาข้อมูล: 21 เมษายน 2558).

ว่าด้วยเรื่อง **Kitsch** คืออะไร? แล้วอะไรคือ **Kitsch**?. (ม.ป.ป.) เข้าถึงได้จาก:
<https://www.gotoknow.org/posts/326590> (วันที่ค้นหาข้อมูล: 21 เมษายน 2558).

What is kitsch and what is not. (ม.ป.ป.) เข้าถึงได้จาก: <http://nyanta.exteen.com/20070731/what-is-kitsch-and-what-is-not>
 (วันที่ค้นหาข้อมูล: 21 เมษายน 2558).

Aj.Thavatchai. (2009) **Lecture “Cliché, Kitsch, Authentic, Irony or bad taste.** เข้าถึงได้จาก:
<https://studiospaces.wordpress.com/2009/11/23/lecture-“cliche-kitschauthentic-irony-or-bad-taste”-by-aj-thavatchai/>
 (วันที่ค้นหาข้อมูล: 21 เมษายน 2558).

ภาพผลงานศิลปะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานศิลปะ

ชื่อผลงาน Sunday afternoon on the samui, 2558

เทคนิค สีอะคริลิก บน ผ้าใบ

ขนาด 180 x 120 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน The Sleeping Gypsy Sunsets, 2558

เทคนิค สีน้ำมัน บน ผ้าใบ

ขนาด 180 x 120 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน Haystacks Kitsch, 2558

เทคนิค สีน้ำมัน บน ผ้าใบ

ขนาด 200 x 120 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อผลงาน Magritte To the waterfalls, 2558

เทคนิค สีน้ำมัน บน ผ้าใบ

ขนาด 190 x 150 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นาย บวร ขจรพรรณพงศ์
วัน เดือน ปีเกิด	21 เมษายน 2536 ที่กรุงเทพฯ
ที่อยู่	165/34 ม.5 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140 โทร. 08-5157-9110
ประวัติการศึกษา	2553 โรงเรียนรัตนานธิเบศร์ 2557 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาวิชาจิตรกรรม

